

Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Ottende Afdeling)

24. september 2015*

»Sprogordning — meddelelser om almindelige udvælgelsesprøver med henblik på ansættelse af administratorer og assistenter — valg af andet sprog blandt tre sprog — kommunikationssprog med udvælgelsesprøvernes ansøgere — forordning nr. 1 — vedtægtens artikel 1d, stk. 1, artikel 27, stk. 1, og artikel 28, litra f) — princippet om forbud mod forskelsbehandling — proportionalitet«

I sagerne T-124/13 og T-191/13,

Den Italienske Republik ved G. Palmieri, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato P. Gentili,

sagsøger i sag T-124/13,

Kongeriget Spanien først ved abogado del Estado S. Centeno Huerta, derefter ved abogado del Estado J. García-Valdecasas Dorrego,

sagsøger i sag T-191/13 og intervenient til støtte for Den Italienske Republik i sag T-124/13,

mod

Europa-Kommissionen, i sag T-124/13 ved J. Currall, B. Eggers og G. Gattinara og i sag T-191/13 ved J. Currall, J. Baquero Cruz og B. Eggers, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

angående, i sag T-124/13, en påstand om annullation, for det første, af meddelelsen om almindelig udvælgelsesprøve EPSO/AST/125/12 med henblik på oprettelse af en ansættelsesreserve af assistenter inden for revision, finansielle anliggender og regnskab og økonomi og statistik (EUT 2012 C 394 A, s. 1), for det andet, af meddelelsen om almindelig udvælgelsesprøve EPSO/AST/126/12 med henblik på oprettelse af en ansættelsesreserve af assistenter inden for områderne biologi, bio- og sundhedsvidenskab, kemi, fysik og materialevidenskab, nuklear forskning, ingeniørvidenskab og maskinteknik og elektronik og elektroteknik (EUT 2012 C 394 A, s. 11), og, for det tredje, af meddelelsen om almindelig udvælgelsesprøve EPSO/AD/248/13 med henblik på oprettelse af en ansættelsesreserve af administratorer inden for bygningssikkerhed og bygningsteknologi og fagspecifikke bygningsteknikker (EUT 2013 C 29 A, s. 1), og, i sag T-191/13, en påstand om annullation af meddelelsen om almindelig udvælgelsesprøve EPSO/AD/248/13,

har

* Processprog: italiensk og spansk.

RETTEN (Ottende Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, D. Gratsias (refererende dommer), og dommerne M. Kancheva og C. Wetter,

justitssekretærer: J. Palacio-González, ekspeditionssekretær, og S. Bukšek Tomac, fuldmægtig,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmøderne den 26. februar og den 4. marts 2015, afsagt følgende

Dom

Twistens baggrund

- 1 Det Europæiske Personaleudvælgelseskontor (EPSO) er et interinstitutionelt organ, oprettet i henhold til Europa-Parlamentets, Rådets, Kommissionens, Domstolens, Revisionsrettens, Det Økonomiske og Sociale Udvalgs, Regionsudvalgets og Ombudsmandens afgørelse 2002/620/EF af 25. juli 2002 om oprettelse af EPSO (EFT L 197, s. 53). I medfør af artikel 2, stk. 3, i vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union (herefter »vedtægten«), i den affattelse, der var gældende forud for Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 723/2004 af 22. marts 2004 om ændring af vedtægten (EUT L 124, s. 1), har de institutioner, der har undertegnet denne afgørelse, ifølge afgørelsens artikel 2, stk. 1, overdraget udøvelsen af de udvælgelsesbeføjelser, som i henhold til vedtægtens artikel 30, stk. 1, og bilag III til vedtægten er tillagt deres ansættelsesmyndigheder, til EPSO. Samme afgørelses artikel 4 bestemmer, at anmodninger og klager vedrørende udøvelsen af de beføjelser, der er overdraget til EPSO, i henhold til artikel 91a i vedtægten skal indgives til kontoret, og at klager på disse områder rettes mod Kommissionen.
- 2 Den 7. september 2012 offentliggjorde EPSO i *Den Europæiske Unions Tidende* (EUT C 270 A, s. 1) en vejledning for almindelige udvælgelsesprøver (herefter »vejledningen«). Vejledningens punkt 3, med overskriften »Kommunikation«, lyder således:

»Af hensyn til klarheden og forståelsen er det blevet besluttet kun at anvende engelsk, fransk og tysk i generelle tekster og meddelelser til og fra ansøgerne, indkaldelser til de forskellige prøver og al korrespondance mellem EPSO og ansøgerne.«
- 3 Den 20. september 2012 offentliggjorde EPSO i *Den Europæiske Unions Tidende* meddelelse om almindelig udvælgelsesprøve EPSO/AST/125/12 med henblik på oprettelse af en ansættelsesreserve af assistenter inden for revision, finansielle anliggender og regnskab og økonomi og statistik (EUT C 394 A, s. 1), samt meddelelse om almindelig udvælgelsesprøve EPSO/AST/126/12 med henblik på oprettelse af en ansættelsesreserve af assistenter inden for områderne biologi, bio- og sundhedsvidenskab, kemi, fysik og materialevidenskab, nuklear forskning, ingeniørvidenskab og maskinteknik og elektronik og elektroteknik (EUT C 394 A, s. 11). Den 31. januar 2013 offentliggjorde EPSO i *Den Europæiske Unions Tidende* meddelelse om almindelig udvælgelsesprøve EPSO/AD/248/13 med henblik på oprettelse af en ansættelsesreserve af administratorer (AD 6) inden for områderne bygningsikkerhed og bygningsteknologi og fagspecifikke bygningsteknikker (EUT C 29 A, s. 1). Der er tale om de meddelelser om almindelig udvælgelsesprøve, som påstås annulleret ved nærværende søgsmål (herefter under ét »de anfægtede meddelelser«).
- 4 Det fremgår af indledningen til hver af de anfægtede meddelelser, at vejledningen »er en integreret del« af disse.

- 5 I henhold til adgangsbetingelserne til de udvælgelsesprøver, der er omfattet af de anfægtede meddelelser, kræver sidstnævnte et indgående kendskab til et af Den Europæiske Unions officielle sprog (som på daværende tidspunkt var 23), idet dette sprog benævnes som udvælgelsesprøvens »sprog 1«, og et tilfredsstillende kendskab til et andet sprog, benævnt som udvælgelsesprøvens »sprog 2«, som hver ansøger vælger mellem tysk, engelsk eller fransk, idet det præciseres, at dette sprog ikke må være det samme som det sprog, som samme ansøger har valgt som sprog 1 (afsnit III, punkt 2.3 i de anfægtede meddelelser).
- 6 Følgende præciseringer fremgår samme sted i hver af de anfægtede meddelelser hvad angår begrænsningen af valget af andet sprog til kun at omfatte de tre førnævnte sprog. I meddelelsen om den almindelige udvælgelsesprøve EPSO/AD/248/13 anføres herom følgende:

»I overensstemmelse med Domstolens dom [af 27. november 2012, Italien mod Kommissionen (C-566/10 P, Sml., EU:C:2012:752)], er EU-institutionerne forpligtet til at begrunde denne udvælgelsesprøves indskrænkning i valget af sprog 2 til et begrænset antal officielle EU-sprog.

Derfor meddeles ansøgerne hermed, at det i denne udvælgelsesprøve er fastsat, hvilke sprog der kan vælges som sprog 2, i overensstemmelse med tjenestens interesse, som tilsiger, at nyansatte kolleger fra første færd skal være i stand til at arbejde og kommunikere effektivt. Ellers vil det alvorligt skade effektiviteten af institutionernes arbejde.

På grundlag af EU-institutionernes mangeårige praksis med hensyn til interne kommunikationssprog og tjenestegrenenes behov med hensyn til eksternt kommunikation og sagsbehandling er engelsk, fransk og tysk fortsat de sprog, som anvendes i størst omfang. Desuden er engelsk, fransk og tysk de sprog, som langt de fleste deltagere i udvælgelsesprøver, hvor valget af sprog [er] frit, vælger som sprog 2. Det stemmer overens med aktuelle uddannelsesmæssige og faglige standarder, idet ansøgere til stillinger i Den Europæiske Union må forventes at beherske mindst ét af de pågældende sprog. Når der både skal tages hensyn til tjenestens interesse, ansøgernes behov og færdigheder samt det særlige område, som udvælgelsesprøven finder sted inden for, er det rimeligt, at prøverne foregår på disse tre sprog. Dermed sikres det, at alle ansøgere, uanset hvilket sprog 1 de har, behersker mindst ét af disse tre officielle sprog på arbejdsniveau. Det tjener også til at behandle alle lige, at alle ansøgere, også dem, som har et af de tre sprog som deres sprog 1, skal gennemgå prøven på (et af de tre sprog). Ved på denne måde at vurdere de specifikke kompetencer kan institutionerne bedømme ansøgernes evne til at fra første færd at fungere i et miljø, som svarer nøje til det, de kommer til at arbejde i. Det berører ikke den senere sprogundervisning, som tjener til at påvise, at den ansatte har evne til at arbejde på et tredje sprog, jf. tjenestemandsvedtægtens artikel 45, stk. 2.«

De to andre omtvistede meddelelser indeholder stort set de samme præciseringer, som på visse sprog har et lidt anden ordlyd.

- 7 Meddelelserne om udvælgelsesprøverne EPSO/AST/125/12 og EPSO/AD/248/13 fastsætter afholdelse af »adgangsprøver«, som afvikles elektronisk (afsnit IV i hver af disse to meddelelser). For så vidt angår meddelelse om udvælgelsesprøve EPSO/AD/248/13 præciseres, at der kun afholdes adgangsprøver, hvis der er over 1 000 ansøgere pr. område, der omfattes af udvælgelsesprøven.
- 8 Meddelelserne om udvælgelsesprøverne EPSO/AST/126/12 og EPSO/AD/248/13 indeholder et afsnit (afsnit IV i den første af disse to meddelelser og afsnit V i den anden) med overskriften »Adgang til udvælgelsesprøven og udvælgelse efter kvalifikationer«. Heri fastsættes, at det i første omgang er ansøgernes egne oplysninger i ansøgningsskemaet, der lægges til grund for gennemgangen af de almindelige og særlige betingelser og udvælgelsen efter kvalifikationer. Det præciseres i denne forbindelse, at ansøgernes besvarelse af spørgsmålene om de almindelige og særlige adgangsbetingelser gennemgås med henblik på at afgøre, om de kan opføres på listen over ansøgere, der opfylder alle betingelser for at få adgang til udvælgelsesprøven. Blandt de ansøgere, der opfylder

adgangsbetingelserne, udvælger udvælgelseskomitéen herefter de ansøgere, der med henvisning til deres kvalifikationer (f.eks. eksamensbeviser og erhvervs erfaring) er de bedst egnede i forhold til arbejdsopgaverne og de udvælgelseskriterier, der er angivet i disse meddelelser om udvælgelsesprøve.

- 9 Denne udvælgelse foretages udelukkende på grundlag af de oplysninger, som ansøgerne har angivet under fanebladet »Talent screener« i ansøgningsskemaet. Disse oplysninger kontrolleres, i givet fald, efterfølgende, på grundlag af de bilag, som ansøgerne har vedlagt, for de ansøgere, der har opnået det krævede minimum ved hver enkelt test og samlet har opnået det bedste resultat i forbindelse med udvælgelsesprøvens efterfølgende fase. Udvalget finder sted i to omgange. I første omgang sker udvalget efter kvalifikationer udelukkende på grundlag af de svar, der er krydset af under fanebladet »Talent screener« i ansøgningsskemaet, og vægtningen af de enkelte spørgsmål. Vægtningen (fra 1 til 3) fastlægges af udvælgelseskomitéen, inden den gennemgår ansøgningerne, og er afhængig af den betydning, de enkelte kriterier (jf. punkt 4 i bilagene til de anfægtede meddelelser) tillægges. Herefter gennemgås de elektroniske ansøgningsskemaer, der har fået det højeste antal point, i en anden udvælgelse. Antallet af ansøgninger, der gennemgås i forbindelse med den anden udvælgelse, svarer pr. område til ca. 9 gange det antal pladser, der ifølge den pågældende meddelelse om udvælgelsesprøve er på den endelige liste over egnede ansøgere. Udvalget gennemgår ansøgernes svar og giver for hvert svar fra 0 til 4 point. Til sidst lægges pointene, som i hvert enkelt tilfælde ganges med vægtningen for det pågældende spørgsmål, sammen, hvorved det samlede pointtal opnås. Udvalget opstiller herefter en liste over ansøgerne ordnet efter de samlede pointtal.
- 10 Sidste fase i de udvalgsprocedurer, der er omhandlet i de anfægtede meddelelser, består, for så vidt angår meddelelserne om udvalgsprøverne EPSO/AST/125/12 og EPSO/AD/248/13, i et »assessmentcenter« (jf. henholdsvis afsnit V og afsnit VI i disse to meddelelser om udvalgsprøver) og, for så vidt angår meddelelse om udvalgsprøve EPSO/AST/126/12, i en »almindelig udvalgsprøve« (jf. afsnit V i den pågældende meddelelse). Antallet af ansøgere, der indkaldes til »assessmentcentret«, svarer pr. område til højst 3 gange det antal pladser, der er på den endelige liste over egnede ansøgere.
- 11 Meddelelserne om udvalgsprøverne EPSO/AST/126/12 og EPSO/AD/248/13 indeholder bilag, som hver især vedrører et af de områder, der er omfattet af hver af disse to meddelelser. Punkt 4 i hvert bilag opregner de udvalgs-kriterier, som udvalget tager hensyn til ved vægtningen af de svar, som ansøgerne har krydset af under fanebladet »Talent screener« i ansøgningsskemaet (jf. præmis 9 ovenfor).

Retsforhandlinger og parternes påstande

- 12 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 4. marts 2013 har Den Italienske Republik anlagt søgsmålet i sag T-124/13.
- 13 Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 4. juli 2013 har Kongeriget Spanien fremsat begæring om at måtte intervenere i sagen til støtte for Den Italienske Republiks påstande. Ved kendelse af 11. september 2013 har formanden for Rettens Tredje Afdeling tilladt denne intervention. Kongeriget Spanien indgav interventionsindlæg den 22. november 2013.
- 14 I sag T-124/13 har Den Italienske Republik nedlagt følgende påstande:
  - De anfægtede meddelelser annulleres.
  - Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

- 15 Kongeriget Spanien støtter Den Italienske Republiks påstand om annullation af de anfægtede meddelelser og har desuden nedlagt påstand om, at Kommissionen tilpligtes at betale de omkostninger, som Kongeriget Spanien har afholdt i forbindelse med interventionen.
- 16 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:
- Kommissionen frifindes.
  - Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.
- 17 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 5. april 2013 har Kongeriget Spanien anlagt søgsmålet i sag T-191/13.
- 18 Kongeriget Spanien har nedlagt følgende påstande:
- Meddelelse om udvælgelsesprøve EPSO/AD/248/13 annulleres.
  - Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.
- 19 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:
- Kommissionen frifindes.
  - Kongeriget Spanien tilpligtes at betale sagens omkostninger.
- 20 Da sammensætningen af Rettens afdelinger er blevet ændret, er den refererende dommer blevet tilknyttet Ottende Afdeling, og de foreliggende sager er følgelig blevet henvist til denne afdeling.
- 21 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Ottende Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling i de foreliggende sager og har inden for rammerne af foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse i medfør af artikel 64 i Rettens procesreglement af 2. maj 1991 anmodet parterne i sag T-191/13 om skriftligt at besvare en række spørgsmål. Parterne efterkom anmodningen inden for den fastsatte frist.
- 22 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret mundtlige spørgsmål fra Retten i retsmøderne den 26. februar 2015, i sag T-191/13, og den 4. marts 2015, i sag T-124/13.
- 23 Under retsmødet i sag T-191/13 gav Retten Kongeriget Spanien en frist til skriftligt at fremsætte sine bemærkninger vedrørende en eventuel forening af de foreliggende sager med henblik på dommen. Den 3. marts 2015 blev den mundtlige forhandling afsluttet, efter at Kongeriget Spanien havde indgivet de pågældende bemærkninger.

Retlige bemærkninger

- 24 Da parterne som svar på et mundtligt spørgsmål fra Retten under retsmøderne eller, for Kongeriget Spaniens vedkommende, skriftligt (jf. præmis 23 ovenfor), havde oplyst, at de ikke havde indvendinger i denne henseende, har Retten besluttet at forene disse sager med henblik på den afgørelse, hvorved sagens behandling afsluttes, jf. artikel 67 i Rettens procesreglement.
- 25 Til støtte for søgsmålet i sag T-124/13 har Den Italienske Republik fremsat syv anbringender. Det første anbringende er, at der er sket tilsidesættelse af artikel 263 TEUF, 264 TEUF og 266 TEUF. Det andet anbringende er, at der er sket tilsidesættelse af artikel 342 TEUF og af artikel 1 og artikel 6 i Rådets forordning nr. 1 om den ordning, der skal gælde for Det Europæiske Økonomiske Fællesskab

på det sproglige område (EFT 1958, 17, s. 385), med senere ændringer. Det tredje anbringende er, at der er sket tilsidesættelse af artikel 6, stk. 3, EU, af artikel 18 TEUF, af artikel 22 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, der blev proklameret i Nice den 7. december 2000 (EFT C 364, s. 1), af artikel 1 og artikel 6 i forordning nr. 1, af vedtægtens artikel 1d, stk. 1 og 6, artikel 27, stk. 2, og artikel 28, litra f), samt af artikel 1, stk. 2 og 3, i bilag III til vedtægten. Det fjerde anbringende er, at der er sket tilsidesættelse af artikel 6, stk. 3, EU og af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning. Det femte anbringende er, at der foreligger magtmisbrug og er sket tilsidesættelse af »væsentlige retsgrundsætninger, der er snævert forbundet med karakteren af og formålet med meddelelserne om udvælgelsesprøver«, navnlig af vedtægtens artikel 1d, stk. 1 og 6, artikel 27, stk. 2, artikel 28, litra f), artikel 34, stk. 3, og artikel 45, stk. 1, samt af proportionalitetsprincippet. Det sjette anbringende er, at der er sket tilsidesættelse af artikel 18 og af artikel 24, stk. 4, TEUF, af artikel 22 i chartret om grundlæggende rettigheder, af artikel 2 i forordning nr. 1 og af vedtægtens artikel 1d, stk. 1 og 6. Det syvende anbringende er, at der er sket tilsidesættelse af artikel 296, stk. 2, TEUF, af artikel 1 og artikel 6 i forordning nr. 1, af vedtægtens artikel 1d, stk. 1 og 6, og artikel 28, litra f), af artikel 1, stk. 1, litra f), i bilag III til vedtægten og af proportionalitetsprincippet samt sket »forvanskning af de faktiske omstændigheder«.

- 26 I sag T-124/13 har Kongeriget Spanien til støtte for Den Italienske Republiks påstande anført, at de anfægtede meddelelser skal annulleres, idet de er i strid med artikel 22 i chartret om grundlæggende rettigheder, artikel 342 TEUF, artikel 1 og artikel 6 i forordning nr. 1, vedtægtens artikel 1d og 27, og med den retspraksis, der følger af dom af 27. november 2012, Italien mod Kommissionen (C-566/10 P, Sml., EU:C:2012:752). Kongeriget Spanien har tilføjet, at de anfægtede meddelelser er diskriminerende som følge af den dominerende stilling, der uberettiget tillægges tysk, engelsk og fransk, at de tilsidesætter vedtægtens artikel 27, da det udvælgelsesystem, som fastsættes heri, ikke sikrer ansættelse af de bedste ansøgere, og at de tilsidesætter proportionalitetsprincippet, da de ikke udgør det bedste middel til at nå det tilsigtede formål.
- 27 I sag T-191/13 har Kongeriget Spanien i det væsentlige påberåbt sig tre anbringender vedrørende, for det første, tilsidesættelse af forordning nr. 1, for det andet, tilsidesættelse af vedtægtens artikel 1 og af principperne om forbud mod forskelsbehandling og om proportionalitet og, for det tredje, tilsidesættelse af vedtægtens artikel 27.
- 28 Det konstateres, at Den Italienske Republik og Kongeriget Spanien med ovennævnte anbringender har anfægtet to særskilte led af de anfægtede meddelelser, nemlig, på den ene side, begrænsningen til tysk, engelsk og fransk af de sprog, som kan anvendes ved kommunikationen mellem ansøgerne og EPSO, og, på den anden side, begrænsningen af det valg af andet sprog, som skal foretages af ansøgerne i de udvælgelsesprøver, der er omfattet af de nævnte meddelelser, til kun at omfatte de tre førnævnte sprog. I sag T-191/13 har Kongeriget Spanien endvidere anfægtet et tredje led af meddelelse om udvælgelsesprøve EPSO/AD/248/13, nemlig anvendelsen af det andet sprog, som hver ansøger i den udvælgelsesprøve, der er omfattet af denne meddelelse, har valgt blandt tysk, engelsk og fransk, til visse prøver i denne udvælgelsesprøves sidste fase (»assessmentcenter«, jf. præmis 10 ovenfor).
- 29 I lyset af de af Den Italienske Republik og Kongeriget Spanien påberåbte anbringender skal der foretages en successiv undersøgelse af lovligheden af de to led af de af disse lande anfægtede meddelelser (jf. præmis 28 ovenfor). Efter denne undersøgelse skal der, i givet fald, foretages en undersøgelse af det tredje led af meddelelse om udvælgelsesprøve EPSO/AD/248/13, som er anfægtet af Kongeriget Spanien (jf. præmis 28 ovenfor).
- 30 Inden denne undersøgelse foretages, skal det imidlertid indledningsvis undersøges, om det første anbringende, der er påberåbt af Kongeriget Spanien i sag T-191/13, nærmere bestemt vedrørende tilsidesættelse af forordning nr. 1, kan antages til realitetsbehandling, idet Kommissionen har bestridt en sådan realitetsbehandling.

Om formaliteten vedrørende det første anbringende i sag T-191/13

- 31 I stævningen i sag T-191/13 har Kongeriget Spanien anført, at det har nedlagt påstand om annullation af meddelelse om udvælgelsesprøve EPSO/AD/248/13 bl.a. på grundlag af artikel 1 og artikel 6 i forordning nr. 1, og har tilføjet, at den pågældende meddelelse ifølge denne medlemsstat ikke overholder den sprogordning, der er indført ved denne forordning.
- 32 Kommissionen har imidlertid i det væsentlige gjort gældende, at anbringendet om tilsidesættelse af forordning nr. 1 kun er nævnt »forbigående« af Kongeriget Spanien, uden at være tilstrækkeligt fremhævet. Ifølge Kommissionen overholder et sådant argument ikke kravene i artikel 44, stk. 1, litra c), i procesreglementet af 2. maj 1991 og i retspraksis vedrørende anvendelsen heraf.
- 33 I denne henseende bemærkes, at i henhold til artikel 21, stk. 1, i statuten for Den Europæiske Unions Domstol og artikel 44, stk. 1, litra c), i procesreglementet af 2. maj 1991 skal en stævning angive søgsmålets genstand og indeholde en kort fremstilling af søgsmålsgrundene. Disse angivelser skal, uafhængigt af, hvilket ordvalg der benyttes, være så klare og præcise, at sagsøgte får mulighed for at tilrettelægge sit forsvar og Retten for at gennemføre den retslige efterprøvelse. Såfremt et søgsmål skal kunne admitteres, er det af retssikkerhedshensyn og af hensyn til en god retspleje nødvendigt, at de væsentlige faktiske og retlige omstændigheder, som søgsmålet støttes på, om end kortfattet, men dog konsekvent og forståeligt, fremgår af selve stævningen. Navnlig gælder, at selv om fremstillingen af søgsmålsgrundene i stævningen ikke nødvendigvis skal følge terminologien og opregningen i procesreglementet, og selv om fremstillingen af søgsmålsgrundene ved deres indhold i højere grad end ved deres retlige betegnelse kan være tilstrækkelig, er forudsætningen herfor dog, at disse søgsmålsgrunde tilstrækkeligt klart fremgår af stævningen. Endvidere opfylder en ren abstrakt opregning af søgsmålsgrundene i stævningen ikke kravene i statuten for Domstolen og procesreglementet, og det i disse regelsæt anvendte udtryk »en kort fremstilling af søgsmålsgrundene« er ensbetydende med, at der i stævningen skal redegøres for, hvad der er indholdet af den søgsmålsgrund, som søgsmålet støttes på (jf. kendelse af 28.4.1993, De Hoe mod Kommissionen, T-85/92, Sml., EU:T:1993:39, præmis 20 og 21 og den deri nævnte retspraksis).
- 34 Det følger af denne retspraksis, at det, med undtagelse af ufravigelige procesforudsætninger, som Unionens retsinstanser i givet fald skal efterprøve ex officio, tilkommer sagsøgeren i stævningen at anføre de søgsmålsgrunde, som gøres gældende til støtte for søgsmålet. Med henblik herpå er en abstrakt angivelse af en søgsmålsgrunds overskrift ikke tilstrækkelig. Det skal endvidere angives, hvori den påberåbte søgsmålsgrund består, med andre ord skal dens sammenhæng med søgsmålets påstande uddybes, og der skal redegøres for, hvorledes søgsmålsgrunden, hvis den kan tiltrædes, bør medføre, at retsinstansen giver sagsøgeren medhold i de nævnte påstande.
- 35 Imidlertid følger det ligeledes af fast retspraksis, at selv om Unionens retsinstanser kun må træffe afgørelse vedrørende parternes påstande inden for de af parterne fastlagte rammer for tvisten, kan de ikke være fuldstændig bundet af de argumenter, som parterne har fremført til støtte for deres krav, da de ellers kan tænkes at blive nødsaget til at basere deres afgørelse på urigtige retlige betragtninger (jf. dom af 5.10.2009, Kommissionen mod Roodhuijzen, T-58/08 P, Sml., EU:T:2009:385, præmis 35 og den deri nævnte retspraksis). I en tvist, hvor parterne er uenige om fortolkningen og anvendelsen af en bestemmelse i EU-retten, påhviler det navnlig Unionens retsinstanser at anvende de relevante retsregler for afgørelsen af tvisten på de omstændigheder, som parterne præsenterer dem for. Det følger nemlig af princippet om iura novit curia, at en nøjere bestemmelse af lovens betydning ikke hører ind under anvendelsesområdet for princippet om parternes ret til frit at disponere over sagens genstand (jf. dom Kommissionen mod Roodhuijzen, EU:T:2009:385, præmis 36 og den deri nævnte retspraksis).
- 36 Det følger af denne retspraksis, at et anbringendes antagelse til realitetsbehandling ikke afhænger af anvendelsen af en bestemt terminologi. Det er tilstrækkeligt, at et anbringendes indhold fremgår tilstrækkeligt tydeligt af stævningens ordlyd. Desuden afhænger et anbringendes antagelse til

realitetsbehandling heller ikke af påberåbelsen af konkrete retsregler eller retsprincipper. Det tilkommer nemlig Unionens retsinstanser at identificere de relevante bestemmelser og at anvende dem på de faktiske omstændigheder, som parterne har forelagt dem, selv om parterne ikke har henvist til de pågældende bestemmelser eller selv har påberåbt sig andre bestemmelser.

- 37 Endelig følger det ligeledes af den ovenfor i præmis 35 nævnte retspraksis, at selv om sagsøgeren har fremført et anbringende på en sådan måde, at det kan antages til realitetsbehandling, kan retsinstansen ikke i forbindelse med undersøgelsen af dette anbringende indskrænke sig alene til de argumenter, der er påberåbt af den nævnte part, men skal foretage en fuldstændig undersøgelse af dette under hensyntagen til alle de gældende retsregler og retsprincipper, netop for ikke at basere sin afgørelse på urigtige retlige betragtninger, hvilket denne retspraksis tilsigter at undgå.
- 38 Henset til samtlige disse betragtninger kan det, i modsætning til Kommissionens påstand, ikke tiltrædes, at Kongeriget Spanien ikke i stævningen i sag T-191/13 har fremført et anbringende om tilsidesættelse af forordning nr. 1 på en sådan måde, at det kan antages til realitetsbehandling. Kongeriget Spanien har nemlig ikke indskrænket sig til kun abstrakt at henvise til denne forordning i punkt 27 i den nævnte stævning. I stævningens punkt 30 har Kongeriget Spanien klart anført, at den anfægtede meddelelse ifølge denne medlemsstat ikke overholdt den sprogordning, der er indført ved denne forordning. Kongeriget Spanien brugte dernæst to hele afsnit i denne stævning til at gennemgå de spørgsmål, som vedrører denne ordning. Resten af den nævnte stævning indeholder ligeledes flere henvisninger til forordning nr. 1 og til den sprogordning, som blev indført med forordningen.
- 39 I punkt 68 i stævningen i sag T-191/13 har Kongeriget Spanien navnlig anført, at »en begrænsning af ansøgernes kommunikation med EPSO til tre sprog er i strid med den ordning, der er fastsat ved forordning nr. 1«. Ligeledes skal nævnes punkt 96 i den nævnte stævning, som findes i stævningens sidste afsnit, med overskriften »Konklusion«, hvori er anført følgende:

»[D]en [anfægtede] meddelelse gør artikel 1 i forordning nr. 1 indholdsløs [...], ved i praksis at udelukke anvendelsen og bedømmelsen af Unionens øvrige officielle sprog til fordel for engelsk, fransk og tysk, uden at begrunde en sådan begrænsning med konkrete, objektive grunde, som har sammenhæng med de stillinger, der skal besættes. Den [anfægtede] meddelelse er ikke blot en tilpasning, men snarere en egentlig ændring af hele den sprogordning, der er fastsat ved artikel 1 i forordning nr. 1.«

- 40 Det følger heraf, at Kongeriget Spaniens første anbringende om tilsidesættelse af forordning nr. 1 opfylder kravene i artikel 21, stk. 1, i statutten for Domstolen og artikel 44, stk. 1, litra c), i procesreglementet af 2. maj 1991 og derfor kan antages til realitetsbehandling.

Om begrænsningen af de sprog, der kan anvendes i korrespondancen mellem ansøgerne og EPSO

- 41 I sag T-124/13 er dette led af de anfægtede meddelelser omfattet af Den Italienske Republiks sjette anbringende om tilsidesættelse af artikel 18 TEUF, artikel 24, stk. 4, TEUF, artikel 22 i chartret om grundlæggende rettigheder, artikel 2 i forordning nr. 1 og vedtægtens artikel 1d, stk. 1 og 6.
- 42 Ifølge Den Italienske Republik udgør den pågældende begrænsning en åbenbar tilsidesættelse af artikel 18 TEUF, artikel 24, stk. 4, TEUF, artikel 22 i chartret om grundlæggende rettigheder, artikel 2 i forordning nr. 1 og vedtægtens artikel 1d, stk. 1 og 6. Den Italienske Republik har anført, at det klart følger af disse bestemmelser, at EU-borgere har ret til at henvende sig til Unionens institutioner ved anvendelse af et af de 23 officielle sprog, og at de har ret til at modtage institutionernes svar på samme sprog. Denne konklusion følger ligeledes af dommen i sagen Italien mod Kommissionen, nævnt i præmis 26 ovenfor. Ovennævnte begrænsning udgør en forskelsbehandling til ugunst for borgerne i de medlemsstater, som ikke har tysk, engelsk eller fransk som officielt sprog.

- 43 Den Italienske Republik har afvist påstanden om, at deltagelse i en udvælgelsesprøve med henblik på ansættelse af tjenestemænd eller øvrige ansatte i Unionen ikke er en form for borgerdeltagelse i Unionens demokratiske liv. Den Italienske Republik er tværtimod af den opfattelse, at proceduren for en udvælgelsesprøve og det anvendte kommunikationssprog er »elementer, som udgør et forfatningsmæssigt forhold mellem den berørte borger og Unionen«. Den Italienske Republik udleder heraf, at »udvælgelsesprøvens sprog skal være borgerens sprog«. Den Italienske Republik har i øvrigt med henvisning til dom Italien mod Kommissionen, nævnt i præmis 26 ovenfor (EU:C:2012:752), bestridt påstanden om, at deltagelse i en udvælgelsesprøve vedrører en situation, som er intern i forhold til den institutionelle organisation. Ifølge Den Italienske Republik er der tale om et forhold mellem den pågældende institution og et retssubjekt (en borger), som endnu ikke er ansat i denne institution.
- 44 Kongeriget Spanien har i sit interventionsindlæg støttet Den Italienske Republiks argumenter. Kongeriget Spanien har gjort gældende, at begrænsningen af de sprog, som kan anvendes i korrespondancen mellem ansøgerne og EPSO, i praksis giver alle de ansøgere, der som første sprog har et af de tre udpegede sprog (tysk, engelsk, fransk), en konkurrencemæssig fordel. Ifølge Kongeriget Spanien er det »forståeligt« af praktiske grunde at begrænse de sprog, som kan anvendes i EPSO's skrivelser, men begrænsningen til de tre førnævnte sprog er i strid med forordning nr. 1. En sådan begrænsning er i øvrigt diskriminerende. Kongeriget Spanien har for sit vedkommende også afvist påstanden om, at en institutions ansættelse af tjenestemænd eller øvrige ansatte udgør et rent internt spørgsmål.
- 45 I sag T-191/13 har Kongeriget Spanien, således som det allerede er anført (jf. præmis 38 og 39 ovenfor), med sit første anbringende gjort gældende, at den begrænsning til tysk, engelsk og fransk af kommunikationssprogene mellem EPSO og ansøgerne til den udvælgelsesprøve, der er omfattet af meddelelse om udvælgelsesprøve EPSO/AD/248/13, er i strid med den sprogordning, der er indført ved forordning nr. 1.
- 46 Kommissionen har heroverfor indledningsvis anført, at de præmisser i dom Italien mod Kommissionen, nævnt i præmis 26 ovenfor (EU:C:2012:752), som Den Italienske Republik har henvist til, ikke har nogen sammenhæng med spørgsmålet om de sprog, der anvendes i prøverne i en udvælgelsesprøve, men vedrører et andet aspekt om offentliggørelse af meddelelserne om udvælgelsesprøver. Kommissionen har i denne sammenhæng ligeledes henvist til retspraksis, bl.a. dom af 9. september 2003, Kik mod KHIM (C-361/01 P, Sml., EU:C:2003:434, præmis 82), hvorefter de mange henvisninger til sprogbrug i Unionen ikke kan betragtes således, at de er udtryk for et generelt EU-retligt princip, der sikrer enhver borger en ret til, at alt, hvad der kan berøre hans interesser, under alle omstændigheder skal være affattet på hans sprog.
- 47 Kommissionen har desuden anført, at ansøgerne til en udvælgelsesprocedure befinder sig i en »mellemposition«. De får ganske vist kendskab til, at der foreligger en udvælgelsesprocedure, ved læsning af den meddelelse om udvælgelsesprøve, der er offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende*, og det er af denne grund, at de anfægtede meddelelser er blevet offentliggjort på alle Unionens officielle sprog. Når ansøgeren imidlertid først kommunikerer med administrationen med henblik på deltagelse i udvælgelsesprøven, er det berettiget at forvente af ham, at han behersker mindst et officielt sprog, der er forskelligt fra hans modersmål.
- 48 Ifølge Kommissionen kan det ikke tillades, at sprogkundskaberne hos ansøgerne til en udvælgelsesprøve har sekundær betydning. En sådan påstand ville være i strid med EU-institutionernes autonomi, knæsat i artikel 335 TEUF og 336 TEUF. I henhold til dette princip påhviler fastsættelsen af tjenestegrenens sproglige behov udelukkende institutionerne, og ikke medlemsstaterne. Dom Italien mod Kommissionen, nævnt i præmis 26 ovenfor (EU:C:2012:752, præmis 87 og 88), anerkender ligeledes, at tjenestens interesse udgør et lovligt formål, som kan begrunde begrænsninger af det princip om forbud mod forskelsbehandling på grund af sprog, der er fastsat i vedtægtens artikel 1d.

- 49 Kommissionen har således gjort gældende, at enhver påstand om, at ansøgerne i forbindelse med en udvælgelsesprocedure i flæng kan anvende ligegyldigt hvilket af Unionens officielle sprog, ikke kan forsvares. Institutionerne har behov for ansatte, der er i stand til fra første færd at arbejde, og det er derfor uundgåeligt, at ansøgeren i administrative kontakter vedrørende tilrettelæggelsen af udvælgelsesprøven ligeledes skal være i stand til at kommunikere på de sprog, som institutionerne anvender, såsom engelsk, fransk og tysk. Disse administrative skrivelser er allerede et element, der er forbundet med den arbejdsmæssige kontekst, som ansøgeren vil indgå i, hvis han består udvælgelsesprøven.
- 50 Kommissionen har tilføjet, at korrespondancen mellem ansøgerne og EPSO under alle omstændigheder vedrører almindelige oplysninger vedrørende prøvernes afvikling og udvælgelsesprocedurens forskellige faser. I forhold til det niveau for kendskab til og anvendelse af tysk, engelsk eller fransk, som kræves i de anfægtede meddelelser, vil en ansøger, hvis sprogkundskaber ikke engang sætter ham i stand til at forstå den omhandlede korrespondance, der er affattet på et af disse sprog, bestemt ikke kunne gøre sig håb om at kunne blive ansat i en EU-institution. Af samme grunde er de ansøgere, der har tysk, engelsk eller fransk som modersmål, på ingen måde begunstigede. Kommissionen har til støtte for sine påstande henvist til statistikker vedrørende den udvælgelsesprøve, der er omfattet af meddelelse EPSO/AST/126, som ifølge Kommissionen viser, at det var de ansøgere, som er italienske statsborgere, der var øverst på listen over ansøgere, hvis ansøgning var blevet godkendt.
- 51 I øvrigt offentliggøres de generelle informationer vedrørende udvælgelsesprocedurerne, som findes på EPSO's hjemmeside, ligesom vejledningen, på alle de officielle sprog. Ifølge Kommissionen ville den omstændighed at pålægge EPSO en pligt til at sikre en oversættelse af alle de modtagne ansøgninger, fra ansøgerens modersmål til engelsk, fransk eller tysk, være åbenbart uforeneligt med tjenestens interesse. I øvrigt ville en oversættelse af ansøgernes curriculum vitae stille dem ugunstigt, da de ville miste kontrollen over de oplysninger, som de selv havde afgivet.
- 52 Med henblik på undersøgelse af disse argumenter henvises indledningsvis til ordlyden af de relevante bestemmelser i forordning nr. 1. Forordningens artikel 1, i den affattelse, der finder anvendelse på tidspunktet for offentliggørelsen af de anfægtede meddelelser, bestemmer følgende:
- »De officielle sprog og arbejdssprogene for Unionens institutioner er bulgarsk, dansk, engelsk, estisk, finsk, fransk, græsk, irsk, italiensk, lettisk, litauisk, maltesisk, nederlandsk, polsk, portugisisk, rumænsk, slovakisk, slovensk, spansk, svensk, tjekkisk, tysk og ungarsk.«
- 53 I samme forordnings artikel 2 bestemmes:
- »Dokumenter, som en medlemsstat eller en person, der er undergivet en medlemsstats jurisdiktion, retter til Fællesskabets institutioner, kan efter afsenderens valg affattes på et af de officielle sprog. Svaret skal affattes på det samme sprog.«
- 54 Artikel 6 i forordning nr. 1 bestemmer, at Fællesskabets institutioner i deres forretningsorden kan fastsætte de nærmere regler for den ordning på det sproglige område, der er indført ved den nævnte forordning. Som Domstolen imidlertid konstaterede i præmis 67 i dom Italien mod Kommissionen, nævnt i præmis 26 ovenfor (EU:C:2012:752), har de institutioner, der er berørt af de anfægtede meddelelser (som ligeledes var dem, der var berørt af de i den nævnte sag omhandlede meddelelser om udvælgelsesprøver), ikke med hjemmel i artikel 6 i forordning nr. 1 i deres forretningsorden fastsat de nærmere regler for sprogordningen. Domstolen præciserede ligeledes, at meddelelserne om udvælgelsesprøver ikke kan anses for at udgøre forretningsordener i denne henseende.
- 55 Forud for afsigelsen af dom Italien mod Kommissionen, nævnt i præmis 26 ovenfor (EU:C:2012:752), havde Retten fastslået, at forordning nr. 1 ikke fandt anvendelse på forholdet mellem institutionerne og deres tjenestemænd og øvrige ansatte, idet der i forordningen kun fastsættes den sprogordning, der gælder for forholdet mellem institutionerne og en medlemsstat eller en person, som er undergivet en

medlemsstats jurisdiktion. Retten fastslog ligeledes, at Unionens tjenestemænd og øvrige ansatte, samt ansøgere til sådanne stillinger, for så vidt angår anvendelsen af vedtægtens bestemmelser, herunder bestemmelserne om ansættelse ved en institution, kun er undergivet Unionens jurisdiktion. Ifølge samme retspraksis var begrundelsen for, at Unionens tjenestemænd og øvrige ansatte og ansøgere til sådanne stillinger er ligestillede med hensyn til den sprogordning, der finder anvendelse, at sådanne ansøgere kun optager forbindelse med en EU-institution for at opnå en stilling som tjenestemand eller ansat på anden måde, for hvilken der kræves visse sprogkundskaber, som kan være foreskrevet i de bestemmelser, der gælder for besættelsen af den pågældende stilling. Denne retspraksis henviste ligeledes til artikel 6 i forordning nr. 1 og til den i denne artikel fastsatte mulighed for institutionerne for i deres forretningsorden at fastsætte de nærmere regler for ordningen på det sproglige område (jf. i denne retning dom af 20.11.2008, Italien mod Kommissionen, T-185/05, Sml., EU:T:2008:519, præmis 117-119 og den deri nævnte retspraksis).

- 56 Efter dom Italien mod Kommissionen, nævnt i præmis 26 ovenfor (EU:C:2012:752), kan disse betragtninger imidlertid ikke længere anses for gyldige. Domstolen fastslog nemlig, at i mangel af særlige lovbestemmelser, der finder anvendelse på tjenestemænd og øvrige ansatte, og i mangel af bestemmelser i denne henseende i forretningsordenen for de berørte institutioner, er der ingen retsfor skrifter, der gør det muligt at konkludere, at forholdene mellem disse institutioner og deres tjenestemænd og øvrige ansatte falder fuldstændigt uden for anvendelsesområdet for forordning nr. 1. Ifølge Domstolen gælder dette så meget desto mere for så vidt angår forholdene mellem institutionerne og ansøgerne til en ekstern udvælgelsesprøve, der som udgangspunkt hverken er tjenestemænd eller ansatte (dom Italien mod Kommissionen, nævnt i præmis 26 ovenfor, EU:C:2012:752, præmis 68 og 69).
- 57 I denne henseende skal Kommissionens argument (jf. præmis 46 ovenfor) vedrørende den manglende relevans af denne del af dom Italien mod Kommissionen, præmis 26 ovenfor (EU:C:2012:752), hvad angår lovligheden af begrænsningen af kommunikationssprogene mellem ansøgerne og EPSO, forkastes. I denne del af dommen undersøgte Domstolen nemlig forordning nr. 1's anvendelighed på ansøgere til en udvælgelsesprøve og konkluderede, at den fandt anvendelse på disse. Denne konklusion er ligeledes relevant med hensyn til det spørgsmål, der er rejst i Den Italienske Republiks sjette anbringende og i Kongeriget Spaniens første anbringende.
- 58 Henset til de ovenfor anførte betragtninger må Kommissionens argument (jf. præmis 47 ovenfor), hvorefter ansøgerne til en udvælgelsesprocedure befinder sig i en »mellemposition«, i øvrigt ligeledes forkastes.
- 59 Hvad angår Kommissionens argument vedrørende dom Kik mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM), nævnt i præmis 46 ovenfor (EU:C:2003:434, præmis 82), bemærkes blot, at i modsætning til Harmoniseringskontoret, hvis sprogordning var genstand for den sag, der gav anledning til denne dom, er de institutioner, der er berørt af de anfægtede meddelelser om udvælgelsesprøver, ikke underlagt en specifik sprogordning (dom Italien mod Kommissionen, nævnt i præmis 26 ovenfor, EU:C:2012:752, præmis 86). De er underlagt den sprogordning, der er indført ved forordning nr. 1.
- 60 Henset til disse betragtninger samt til den klare og utvetydige ordlyd af artikel 2 i forordning nr. 1 må det konkluderes, at de anfægtede meddelelser, for så vidt som det heri fastsættes, at ansøgerne til de omtvistede udvælgelsesprøver er forpligtet til at kommunikere med EPSO på et sprog, som de har valgt blandt tysk, engelsk og fransk, tilsidesætter forordning nr. 1. Denne begrundelse er tilstrækkelig til at begrunde en annullation af disse meddelelser, uden at det er fornødent at undersøge, om denne betingelse fører til en forbudt diskrimination på grund af sprog, således som Den Italienske Republik og Kongeriget Spanien har gjort gældende.

- 61 En ansøgning er nemlig utvivlsomt et dokument, der er rettet til de institutioner, som har oprettet EPSO, af en person, der er undergivet en medlemsstats jurisdiktion, nemlig ansøgeren. Følgelig har denne person (ansøgeren) i medfør af artikel 2 i forordning nr. 1 ret til at vælge det sprog, som dette dokument affattes på, blandt alle de officielle sprog, der er opregnet i samme forordnings artikel 1. For så vidt som de anfægtede meddelelser begrænser dette valg til tysk, engelsk og fransk, tilsidesætter de disse bestemmelser. Det samme gælder med hensyn til de eventuelle, øvrige skrivelser, som en ansøger kan blive bedt om at fremsende til EPSO vedrørende de udvælgelsesprøver, der er omhandlet i de anfægtede meddelelser.
- 62 De skrivelser, som fremsendes af EPSO til hver ansøger, som har indsendt en ansøgning hertil, udgør i øvrigt svar, som omhandlet i artikel 2 i forordning nr. 1, på ansøgningen og på eventuelle andre dokumenter, som den pågældende ansøger har fremsendt til EPSO. Følgelig skal disse svar i medfør af denne sidste bestemmelse affattes på det sprog, som den pågældende ansøger har valgt, blandt alle de officielle sprog, med henblik på affattelsen af hans dokumenter. De anfægtede meddelelser tilsidesætter ligeledes nævnte forordning derved, at det heri fastsættes, at EPSO vil fremsende skrivelser til ansøgerne på et sprog, som disse har valgt blandt tysk, engelsk eller fransk, og ikke blandt alle de officielle sprog.
- 63 EPSO's overholdelse af den forpligtelse, som følger af artikel 2 i forordning nr. 1, til at kommunikere med ansøgerne i de udvælgelsesprøver, der er omfattet af de anfægtede meddelelser, på et sprog, som hver ansøger frit har valgt blandt alle de officielle sprog, og ikke kun på tysk, engelsk eller fransk, er så meget desto mere vigtig i det tilfælde, hvor de anfægtede meddelelser fastsætter en »udvælgelse efter kvalifikationer« (jf. præmis 8 og 9 ovenfor), foretaget »på grundlag af [ansøgernes] oplysninger i ansøgningskemaet«. Det er således vigtigt, at disse oplysninger udfærdiges på det sprog, som hver ansøger har valgt, i givet fald på dennes modersmål, og ikke på et sprog, som, for visse ansøgers vedkommende, ikke er det sprog, som de bedst udtrykker sig på, selv om de besidder et tilfredsstillende kendskab hertil.
- 64 Den omstændighed, at det i del 3 i vejledningen er anført, at ansøgernes valg af kommunikationssprog med EPSO er begrænset »[a]f hensyn til klarheden og forståelsen [af] generelle tekster og meddelelser til og fra ansøgerne«, kan ikke føre til en anden konklusion. Den omstændighed, at EPSO pålægger ansøgere, som ville have foretrukket at kommunikere med EPSO på et andet officielt sprog, at afvende et af de tre førnævnte sprog, kan ikke, for så vidt angår disse ansøgere, sikre »klarheden og forståelsen« af generelle tekster og meddelelser, som EPSO fremsender til dem. Det samme gælder for så vidt angår EPSO's forståelse af de skrivelser, som EPSO modtager fra disse ansøgere, eftersom klarheden heraf risikerer at blive negativt påvirket som følge af, at de er affattet på et sprog, som ikke er de pågældende ansøgers først valg.
- 65 Under alle omstændigheder bemærkes blot, at artikel 2 i forordning nr. 1 ikke fastsætter undtagelser til den forpligtelse, som den pålægger, hverken af de grunde, der er nævnt i del 3 i vejledningen, eller af andre grunde (jf. i denne retning og analogt dom Italien mod Kommissionen, præmis 26 ovenfor, EU:C:2012:752, præmis 72).
- 66 Disse betragtninger gør det ligeledes muligt at forkaste de andre argumenter, som Kommissionen har fremført.
- 67 Argumentet om EU-institutionernes autonomi (jf. præmis 48 ovenfor) kan ikke tiltrædes. Det er korrekt, at retspraksis anerkender princippet om fællesskabsinstitutionernes funktionelle selvbestemmelsesret med hensyn til valget af deres tjenestemænd og ansatte, knæsat i vedtægtens artikel 2. Disse institutioner råder således over et vidt skøn og selvstændighed ved oprettelsen af en tjenestemand eller en øvrig ansats stilling, såvel ved valget af tjenestemanden eller den ansatte ved besættelsen af den oprettede stilling som med hensyn til karakteren af deres ansættelsesforhold med en øvrig ansat (jf. i denne retning dom af 8.9.2005, AB, C-288/04, Sml., EU:C:2005:526, præmis 26

og 28). Denne funktionelle selvbestemmelsesret fritager dem imidlertid ikke fra forpligtelsen til at overholde de gældende bestemmelser i EU-retten, herunder bestemmelserne i artikel 2 i forordning nr. 1, som i det foreliggende tilfælde er blevet tilsidesat.

- 68 Det tilføjes, at nødvendigheden af at efterkomme de forpligtelser, der følger af forordning nr. 1, ikke medfører, at EU-institutionerne forhindres i, ved udøvelsen af den af Kommissionen anførte funktionelle selvbestemmelsesret, selv at fastsætte deres sproglige behov. Artikel 2 i forordning nr. 1, som der i det foreliggende tilfælde er tale om, er ikke til hinder for en bestemmelse i en meddelelse om udvælgelsesprøve, hvorefter det kræves, at ansøgerne til udvælgelsesprøven har specifikke sproglige kundskaber. Den bestemmer blot, at ophavsmanden til meddelelsen om udvælgelsesprøve, i det foreliggende tilfælde EPSO, selv i et sådant tilfælde skal kommunikere med hver ansøger på det officielle sprog, som sidstnævnte har valgt, og ikke på et sprog, der er valgt blandt en mere afgrænset gruppe sprog, selv om der af hver ansøger kræves kendskab til mindst et af disse sprog for at kunne deltage i udvælgelsesprøven.
- 69 Kommissionens argument om, at korrespondancen mellem ansøgerne og EPSO vedrører almindelige oplysninger, som en ansøger, der har et tilstrækkeligt kendskab til tysk, engelsk eller fransk til at kunne deltage i udvælgelsesprøven, ikke har nogen problemer med at forstå, skal ligeledes forkastes, ligesom argumentet om, at det ville være uforeneligt med tjenestens interesse at skulle oversætte ansøgningerne fra de sprog, der er affattet på, til tysk, engelsk eller fransk. Artikel 2 i forordning nr. 1 fastsætter ikke undtagelser til den forpligtelse, som den pålægger, hverken af grunde, som vedrører tjenestens interesse, eller af andre grunde. I øvrigt er det allerede blevet påpeget, at denne artikel overlod til den person, som fremsender et dokument til en institution, at vælge det sprog, som dette dokument affattes på, og pålagde institutionerne en forpligtelse til at svare ham på det samme sprog, uafhængigt af hans eventuelle kendskab til et andet sprog.
- 70 Endelig kan hverken argumentet om, at de informationer, der findes på EPSO's hjemmeside, og vejledningen foreligger på alle de officielle sprog, eller argumentet om, at de ansøgere, der er italienske statsborgere, ikke har lidt noget tab som følge af, at de ikke kan anvende italiensk i deres skrivelser med EPSO, ikke tiltrædes.
- 71 Hvad angår det første argument bemærkes blot, at der i det foreliggende tilfælde er tale om det sprog, der anvendes i de individuelle skrivelser mellem ansøgeren og EPSO, og de anførte omstændigheder har ingen indvirkning på sidstnævntes forpligtelse til at overholde artikel 2 i forordning nr. 1 for så vidt angår disse skrivelser.
- 72 Hvad angår det andet argument bemærkes blot, at en tilsidesættelse af en regel i EU-retten, i det foreliggende tilfælde artikel 2 i forordning nr. 1, som EPSO havde pligt til at overholde, er tilstrækkelig til at medføre annullation af de anfægtede meddelelser, uden at det er fornødent at godtgøre, at denne tilsidesættelse har forvoldt bestemte ansøgere et tab.
- 73 Henset til samtlige de ovenfor anførte betragtninger konkluderes, at Den Italienske Republiks sjette anbringende og Kongeriget Spaniens første anbringende må tages til følge, og at de anfægtede meddelelser må annulleres, for så vidt som der heri sker en begrænsning af de sprog, der kan anvendes i skrivelserne mellem ansøgerne og EPSO, til tysk, engelsk og fransk.

Om lovligheden af begrænsningen til tysk, engelsk eller fransk af det valg af andet sprog, som skal foretages af ansøgerne til de udvælgelsesprøver, der er omfattet af de anfægtede meddelelser

- 74 Der skal dernæst foretages en undersøgelse af lovligheden af begrænsningen til tysk, engelsk eller fransk af det valg af andet sprog, som skal foretages af ansøgerne til de udvælgelsesprøver, der er omfattet af de anfægtede meddelelser, eftersom der er tale om et andet led af de nævnte meddelelser, med hensyn til hvilken den ulovlighed, der er fastslået i præmis 60 ovenfor, ikke har nogen indvirkning.

- 75 I denne forbindelse skal det tredje og det syvende anbringende, som Den Italienske Republik har fremført i sag T-124/13, samt det andet anbringende, som Kongeriget Spanien har fremført i sag T-191/13, undersøges.
- 76 Den Italienske Republiks tredje anbringende vedrører tilsidesættelse af artikel 6, stk. 3, EU, af artikel 18 TEUF, af artikel 22 i chartret om grundlæggende rettigheder, af artikel 1 og 6 i forordning nr. 1, af vedtægtens artikel 1d, stk. 1 og 6, artikel 27, stk. 2, og artikel 28, litra f), samt af artikel 1, stk. 2 og 3, i bilag III til vedtægten. Den Italienske Republik har i det væsentlige gjort gældende, at den i de anfægtede meddelelser fastsatte begrænsning til tysk, engelsk eller fransk af det valg af andet sprog, som skal foretages af ansøgerne til de pågældende udvælgelsesprøver, tilsidesætter alle disse bestemmelser.
- 77 Den Italienske Republiks syvende anbringende vedrører tilsidesættelse af artikel 296, stk. 2, TEUF, af artikel 1 og artikel 6 i forordning nr. 1, af vedtægtens artikel 1d, stk. 1 og 6, og artikel 28, litra f), af artikel 1, stk. 1, litra f), i bilag III til vedtægten og af proportionalitetsprincippet samt »forvanskning af de faktiske omstændigheder«. Den Italienske Republik har med dette anbringende i det væsentlige gjort gældende, at der foreligger manglende og utilstrækkelig begrundelse af de anfægtede meddelelser. Den Italienske Republik har i øvrigt bestridt rigtigheden af denne begrundelse og dens overensstemmelse med de førnævnte bestemmelser.
- 78 Kongeriget Spanien har med det andet anbringende i sag T-191/13 i det væsentlige anført, at der er sket tilsidesættelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling på grund af sprog, knæsat i vedtægtens artikel 1d.
- 79 Kongeriget Spanien har gjort gældende, at begrundelsen for begrænsningen af valget af andet sprog (jf. præmis 6 ovenfor) består i en »standardtekst«, som ikke er tilstrækkelig til at efterkomme dom Italien mod Kommissionen, nævnt i præmis 26 ovenfor (EU:C:2012:752). Ifølge Kongeriget Spanien er meddelelse om udvælgelsesprøve EPSO/AD/248/13 således behæftet med de samme fejl som de meddelelser, der er omhandlet i den sag, som gav anledning til denne dom. Dens begrundelse er generel og opfylder ikke de »bevismæssige minimumskrav, som kan begrunde en indskrænkning af den fulde sprogordning«. Kongeriget Spanien har fremført tilsvarende argumenter i sit interventionsindlæg i sag T-124/13.
- 80 Hvad indledningsvis angår en eventuel manglende eller utilstrækkelig begrundelse af den anfægtede meddelelse bemærkes, at Kommissionen i sag T-191/13 har anfægtet, at Kongeriget Spanien har fremført et sådant anbringende i sit søgsmål.
- 81 Det bemærkes imidlertid, at anbringendet om tilsidesættelse af begrundelsespligten er et anbringende om, at der foreligger væsentlige formelle mangler som omhandlet i artikel 263, stk. 2, TEUF, og angår grundlæggende retsprincipper, som Unionens retsinstanter i givet fald skal tage under påkendelse ex officio (jf. dom af 2.4.1998, Kommissionen mod Sytraval og Brink's France, C-367/95 P, Sml., EU:C:1998:154, præmis 67 og den deri nævnte retspraksis). Den Italienske Republik har desuden, således som det allerede er blevet påpeget, i forbindelse med den syvende anbringende i sag T-124/13, bl.a. bestridt, at ophavsmændene til de anfægtede meddelelser har overholdt begrundelsespligten.
- 82 I denne henseende bemærkes ligeledes, at det fremgår af fast retspraksis, at begrundelsespligten udgør et væsentligt formkrav, som bør adskilles fra begrundelsens materielle indhold, der henhører under spørgsmålet om lovligheden af den anfægtede retsakt. En retsakts begrundelse består nemlig i formelt at udtrykke de grunde, som retsakten er baseret på. Hvis disse grunde er behæftet med fejl, vil den pågældende retsakts grundlags lovlighed være behæftet med fejl, men det vil dennes begrundelse ikke, idet denne kan være tilstrækkelig, selv om den er udtryk for fejlagtige grunde (jf. dom af 10.7.2008, Bertelsmann og Sony Corporation of America mod Impala, C-413/06 P, Sml., EU:C:2008:392, præmis 181 og den deri nævnte retspraksis).

- 83 Således som det er blevet anført ovenfor i denne doms præmis 6, indeholder de anfægtede meddelelser ganske rigtigt en begrundelse, som har til formål at begrunde kravet om, at ansøgerne skal have et tilfredsstillende kendskab til tysk, engelsk eller fransk, dvs. de sprog, som deres valg af andet sprog i udvælgelsesprøven begrænses til. Følgelig kan det ikke foreholdes ophavsmanden til disse, dvs. EPSO, at denne har tilsidesat begrundelsespligten. Spørgsmålet om denne begrundelses rigtighed er et særskilt spørgsmål, som vil blive undersøgt i det følgende.
- 84 Med henblik på undersøgelsen af dette sidste spørgsmål henvises dernæst til ordlyden af de af Domstolen nævnte bestemmelser i dom Italien mod Kommissionen, nævnt i præmis 26 ovenfor (EU:C:2012:752), som Den Italienske Republik og Kongeriget Spanien ligeledes har henvist til i deres argumentation, samt til de konklusioner, som Domstolen udledte af disse bestemmelser.
- 85 I præmis 81-84 i dom Italien mod Kommissionen, nævnt i præmis 26 ovenfor (EU:C:2012:752), henviste Domstolen til artikel 1 i forordning nr. 1 (jf. præmis 52 ovenfor) og derudover også til vedtægtens artikel 1d, stk. 1 og 6, og artikel 28, litra f), samt til artikel 1, stk. 1, litra f), i bilag III til vedtægten.
- 86 Vedtægtens artikel 1d, stk. 1, bestemmer, at ved anvendelsen af vedtægten er enhver form for forskelsbehandling, bl.a. på grund af sprog, forbudt. I overensstemmelse med samme bestemmelses stk. 6 gælder, at »[d]a princippet om ligebehandling og princippet om proportionalitet skal overholdes, skal enhver fravigelse fra dette princip begrundes objektivt og rimeligt og under henvisning til legitime målsætninger af almen interesse inden for rammerne af personalepolitikken«.
- 87 Det er i vedtægtens artikel 28, litra f), fastsat, at der som tjenestemand kun kan udnævnes en person, der beviser, at han har indgående kundskaber i et af Unionens sprog og tilfredsstillende kundskaber i et andet af Unionens sprog. Som Domstolen har bemærket i dom Italien mod Kommissionen, nævnt i præmis 26 ovenfor (EU:C:2012:752, præmis 83), gælder, at selv om det i denne bestemmelse præciseres, at de tilfredsstillende kundskaber i et andet sprog kræves »i det omfang, dette er nødvendigt for [det] hverv«, som ansøgeren skal udøve, indeholder den ingen angivelser af de kriterier, der kan tages i betragtning i forbindelse med en begrænsning af valget af dette sprog blandt de officielle sprog, der nævnes i artikel 1 i forordning nr. 1.
- 88 Ifølge artikel 1, stk. 1, litra f), i bilag III til vedtægten kan meddelelsen om udvælgelsesprøven eventuelt specificere de sprogkundskaber, der er nødvendige på grund af den ledige stillings særlige karakter. Som Domstolen anførte i dom Italien mod Kommissionen, nævnt i præmis 26 ovenfor (EU:C:2012:752, præmis 84), kan der imidlertid ikke af denne bestemmelse udledes en generel tilladelse til at fravige kravene i artikel 1 i forordning nr. 1.
- 89 Domstolen konkluderede derfor, at der i de bestemmelser, der er nævnt ovenfor i præmis 86-88, ikke er fastsat udtrykkelige kriterier, der gør det muligt at begrænse valget af det andet sprog, som ansøgerne til en udvælgelsesprøve med henblik på ansættelse af EU-tjenestemænd skal kunne, uanset om det drejer sig om de tre sprog, der er angivet i meddelelserne om udvælgelsesprøve, eller andre officielle sprog (dom Italien mod Kommissionen, nævnt i præmis 26 ovenfor, EU:C:2012:752, præmis 85). Domstolen konstaterede i øvrigt, at de institutioner, der var berørt af de anfægtede meddelelser (som ligeledes var berørt af de meddelelser om udvælgelsesprøver, der var omhandlet i sagen for Domstolen), ikke var underlagt en specifik sprogordning (jf. præmis 59 ovenfor).
- 90 Domstolen bemærkede ikke desto mindre, at det fremgik af samtlige ovennævnte bestemmelser, at tjenestens interesse kunne udgøre et legitimt formål, der kunne tages hensyn til. Vedtægtens artikel 1d tillader bl.a. begrænsninger i princippet om ligebehandling og i proportionalitetsprincippet. Ifølge Domstolen skal den pågældende interesse imidlertid være objektivt begrundet, og niveauet for de krævede sprogkundskaber skal stå i et rimeligt forhold til tjenestens reelle behov (dom Italien mod Kommissionen, nævnt i præmis 26 ovenfor, EU:C:2012:752, præmis 88).

- 91 I denne forbindelse fremhævede Domstolen, at regler, hvorefter valget af andet sprog begrænses, skal indeholde klare, objektive og forudsigelige kriterier, for at ansøgerne tilstrækkeligt lang tid i forvejen kan få kendskab til, hvilke sproglige krav der kræves, og dermed kan forberede sig på udvælgelsesprøverne på de bedst mulige betingelser (dom Italien mod Kommissionen, nævnt i præmis 26 ovenfor, EU:C:2012:752, præmis 90).
- 92 Domstolen konstaterede i den sag, der gav anledning til dom Italien mod Kommissionen, nævnt i præmis 26 ovenfor (EU:C:2012:752, præmis 91), at de berørte institutioner aldrig med hjemmel i artikel 6 i forordning nr. 1 havde fastsat nærmere regler for sprogordningen. Domstolen tilføjede, at Kommissionen heller ikke havde henvist til andre akter, såsom meddelelser, hvori der opstilles kriterier for en begrænsning af valget af et sprog som andet sprog til brug for deltagelse i de i denne sag omhandlede udvælgelsesprøver. Endelig konstaterede Domstolen, at de i denne sag omhandlede meddelelser om udvælgelsesprøver ikke indeholdt nogen begrundelse, der berettigede valget af de tre sprog (tysk, engelsk, fransk), hvortil valget af det andet sprog for ansøgerne i de nævnte udvælgelsesprøver begrænsede sig.
- 93 Det fremgår af disse betragtninger fra Domstolen, at begrænsningen af det valg af andet sprog, der skal foretages af ansøgerne til en udvælgelsesprøve, til et begrænset antal sprog, med udelukkelse af de andre officielle sprog, udgør en forskelsbehandling på grund af sprog (jf. i denne retning dom Italien mod Kommissionen, nævnt i præmis 26 ovenfor, EU:C:2012:752, præmis 102). Det er nemlig åbenbart, at visse potentielle ansøgere (dem, der har et tilfredsstillende kendskab til mindst et af de udpegede sprog) med en sådan bestemmelse begunstiges, for så vidt som de kan deltage i udvælgelsesprøven og således blive ansat som tjenestemænd eller øvrige ansatte i Unionen, mens de andre ansøgere, som ikke har et sådant kendskab, udelukkes.
- 94 Kommissionen har gjort gældende, at der ikke er tale om en forskelsbehandling på grund af nationalitet. Et sådant argument er imidlertid irrelevant, eftersom vedtægtens artikel 1d ikke blot forbyder forskelsbehandling på grund af nationalitet, men ligeledes flere andre former for forskelsbehandling, herunder forskelsbehandling på grund af sprog.
- 95 Kommissionen har i samme forbindelse i sag T-124/13 gjort gældende, at der ikke kunne foreligge nogen retlig forskelsbehandling, »eftersom ansøgerne kunne gennemføre en del af [de i de anfægtede meddelelser omhandlede udvælgelsesprøver] på deres modersmål, og eftersom valget af det andet sprog blev foretaget på grundlag af de mest udbredte og mest underviste sprog i Europa«.
- 96 Dette argument må forkastes. Vedtægtens artikel 1d forbyder enhver form for forskelsbehandling på grund af sprog, selv om antallet af ofre for en sådan forskelsbehandling vil være ret begrænset. Noget andet er, om en forskelsbehandling kan accepteres af andre grunde, idet det begrænsede antal potentielle ofre for en forskelsbehandling i dette tilfælde kan udgøre et gyldigt argument, som taler for den pågældende foranstaltningens forholdsmæssige karakter.
- 97 Følgelig må det undersøges, om EPSO, som er ophavsmand til de anfægtede meddelelser, ved at begrænse valget af det andet sprog for de af de nævnte meddelelser omfattede ansøgere til tysk, engelsk og fransk har tilsidesat vedtægtens artikel 1d ved at indføre en forbudt forskelsbehandling på grund af sprog.
- 98 Det konstateres, at de anfægtede meddelelser, til forskel fra de meddelelser om udvælgelsesprøver, der er omhandlet i den sag, som gav anledning til dom Italien mod Kommissionen, nævnt i præmis 26 ovenfor (EU:C:2012:752), indeholder en begrundelse (jf. præmis 6 ovenfor), der er indsat specielt for at opfylde den nævnte doms krav. Det fremgår bl.a. af denne begrundelse, at »det i [...] udvælgelsesprøve[n] er fastsat, hvilke sprog der kan vælges som sprog 2, i overensstemmelse med tjenestens interesse, som tilsiger, at nyansatte kolleger fra første færd skal være i stand til at arbejde og kommunikere effektivt. Ellers vil det alvorligt skade effektiviteten af institutionernes arbejde«.

- 99 Det bemærkes imidlertid, at Domstolens øvrige konstateringer, som anført ovenfor i præmis 92, ligeledes gælder for så vidt angår omstændighederne i de foreliggende sager. Således som Kommissionen nemlig i øvrigt bekræftede under retsmødet, har de institutioner, der er berørt af den anfægtede meddelelse, ikke efter afsigelsen af dom Italien mod Kommissionen, nævnt i præmis 26 ovenfor (EU:C:2012:752), og indtil offentliggørelsen af de anfægtede meddelelser vedtaget hverken interne regler i overensstemmelse med artikel 6 i forordning nr. 1 eller andre retsakter, såsom meddelelser, som fastsætter kriterierne for en begrænsning af valget af et sprog som andet sprog med henblik på deltagelse i en udvælgelsesprøve med henblik på ansættelse af EU-tjenestemænd. Det må bl.a. konstateres, at der ikke findes en sådan bestemmelse i vejledningen.
- 100 Det følger af dom Italien mod Kommissionen, nævnt i præmis 26 ovenfor (EU:C:2012:752, præmis 95), at den omstændighed, at der ikke findes regler eller meddelelser som dem, der er anført ovenfor i præmis 99, ikke kan kompenseres ved indholdet af en meddelelse om udvælgelsesprøve, som nødvendigvis kun vedrører en bestemt udvælgelsesprøve. Tidsrummet mellem offentliggørelsen af en meddelelse om udvælgelsesprøve og tidspunktet for de prøver, der er fastsat heri, gør det ikke nødvendigvis muligt for en ansøger at erhverve de sprogkundskaber, der er tilstrækkelige til at godtgøre hans faglige kompetencer. Hvad angår muligheden for at lære et af de tre sprog, hvortil de anfægtede meddelelser begrænser valget af det andet sprog, til brug for fremtidige udvælgelsesprøver, forudsætter det, at der kan opnås kendskab til de sprog, som EPSO har valgt, lang tid i forvejen. Manglen på regler som de ovenfor i præmis 92 nævnte sikrer imidlertid på ingen måde, at valget af sprog til brug for udvælgelsesprøverne er permanent, og gør det ikke muligt at opnå nogen forudsigelighed på området.
- 101 Det må ikke desto mindre undersøges, om den begrundelse, der er indsat i de anfægtede meddelelser, godtgør, at begrænsningen, til tysk, engelsk og fransk, af det valg af andet sprog, som skal foretages af ansøgerne til den omtvistede udvælgelsesprøve, er begrundet ved tjenestens interesse og overholder proportionalitetsprincippet.
- 102 Indledningsvis må parametrene for en sådan undersøgelse fastsættes. Kommissionen har henvist til princippet om EU-institutionernes autonomi (jf. præmis 67 ovenfor) med henblik på at gøre gældende, at sidstnævnte råder over et »særligt vidt« skøn, eftersom de er de eneste, der kan fastlægge deres personalepolitik. Kommissionen har heraf konkluderet, at princippet om forbud mod forskelsbehandling i denne sammenhæng udelukkende er tilsidesat i tilfælde af vilkårlige skøn eller skøn, der er åbenbart uhensigtsmæssige i forhold til det tilsigtede formål, som ifølge Kommissionen er af kunne råde over ansøgere, som fra første færd er i stand til at arbejde, og at ansætte tjenestemænd, der opfylder de højeste krav til kvalifikationer, indsats og integritet.
- 103 I denne forbindelse bemærkes, at det alene er formålet om at råde over ansøgere, som fra første færd er i stand til at arbejde, som eventuelt kan begrunde en forskelsbehandling på grund af sprog. En sådan forskelsbehandling er til gengæld ikke egnet til at lette ansættelsen af tjenestemænd, der opfylder de højeste krav til kvalifikationer, indsats og integritet, idet disse krav åbenbart er uafhængige af en ansøgers sprogkundskaber.
- 104 Dernæst bemærkes, at institutionernes funktionelle autonomi ikke fritager dem for forpligtelsen til at overholde de gældende bestemmelser i EU-retten, som vedtægtens artikel 1d henhører under.
- 105 Desuden er det ganske vist korrekt, at det fremgår af fast retspraksis, at princippet om forbud mod forskelsbehandling på områder, som henhører under udøvelsen af et skøn, tilsidesættes, når den pågældende institution foretager en sontring, der er vilkårlig eller åbenbart uegnet i forhold til formålet med lovgivningen (jf. dom af 20.3.2012, Kurrer m.fl. mod Kommissionen, T-441/10 P – T-443/10 P, Sml. Pers., EU:T:2012:133, præmis 54 og den deri nævnte retspraksis; jf. ligeledes, i denne retning, dom af 15.4.2010, Gualtieri mod Kommissionen, C-485/08 P, Sml., EU:C:2010:188, præmis 72).

- 106 Imidlertid udelukker denne retspraksis ikke enhver kontrol, som foretages af Unionens retsinstanser, af de eventuelle krav om specifikke sprogkundskaber for ansøgerne til en udvælgelsesprøve med henblik på ansættelse af tjenestemænd og øvrige ansatte i Unionen. Tværtimod fremgår det af Domstolens betragtninger, nævnt i præmis 90 ovenfor, at det tilkommer Unionens retsinstanser at efterprøve, om sådanne krav er objektivt begrundede og står i rimeligt forhold til tjenestens reelle behov, med andre ord at de ikke er vilkårlige eller åbenbart uforholdsmæssige i forhold til det tilsigtede mål.
- 107 Ifølge begrundelsen i de anfægtede meddelelser »[tilsiger] tjenestens interesse [...], at nyansatte kolleger fra første færd skal være i stand til at arbejde og kommunikere effektivt«. Henset til »EU-institutionernes mangeårige praksis med hensyn til interne kommunikationssprog« og til »tjenestegrenenes behov med hensyn til ekstern kommunikation og sagsbehandling« konkluderes det, at de tre førnævnte sprog er »de sprog, som anvendes i størst omfang«.
- 108 Det konstateres dernæst, at disse tre sprog er »de sprog, som langt de fleste deltagere i udvælgelsesprøver, hvor valget af sprog af frit, vælger som sprog 2«. Ifølge de anfægtede meddelelser »stemmer [det] overens med aktuelle uddannelsesmæssige og faglige standarder, idet ansøgere til stillinger i Den Europæiske Union må forventes at beherske mindst ét af de pågældende sprog«. Henset til disse betragtninger konkluderes, at »[n]år der både skal tages hensyn til tjenestens interesse, ansøgenes behov og færdigheder samt det særlige område, som udvælgelsesprøven finder sted inden for, er det rimeligt, at prøverne foregår på disse tre sprog. Dermed sikres det, at alle ansøgere, uanset hvilket sprog 1 de har, behersker mindst ét af disse tre officielle sprog på arbejdsniveau«.
- 109 Betragtningen om, at »[v]ed [...] at vurdere de specifikke kompetencer kan institutionerne bedømme ansøgenes evne til at fra første færd at fungere i et miljø, som svarer nøje til det, de kommer til at arbejde i«, forekommer at være fremsat for at begrunde tilrettelæggelsen af visse prøver på det andet sprog, som hver ansøger har valgt blandt tysk, engelsk og fransk. Kravet om, at de ansøgere, der vælger et af disse tre sprog som første sprog, ikke desto mindre skal bestå disse prøver på et andet af disse tre sprog, som de har valgt som andet sprog, forklares ved, at det tjener til »at behandle alle lige«.
- 110 Påstanden om, at de tre førnævnte sprog er »de sprog, som anvendes i størst omfang«, bl.a. henset til »EU-institutionernes mangeårige praksis med hensyn til interne kommunikationssprog«, indtager en nøgleposition i denne begrundelse. Det må imidlertid konstateres, at der er tale om en løs påstand, som ikke underbygges af konkrete oplysninger.
- 111 Der er nemlig på ingen måde redegjort for EU-institutionernes påståede »praksis med hensyn til interne kommunikationssprog«. Navnlig præciseres det ikke, om denne praksis indebærer parallel anvendelse af disse tre sprog som interne kommunikationssprog i alle tjenestegrene i alle de institutioner, der er omfattet af de anfægtede meddelelser, eller om der snarere er tale om, at visse tjenestegrene anvender et af disse sprog og andre et andet. I sidstnævnte tilfælde er der risiko for, at de tjenestegrene, som kan være interesseret i de ansøgere, der har bestået de omtvistede udvælgelsesprøver, ikke anvender det ene eller det andet af de tre førnævnte sprog som internt kommunikationssprog, hvilket stiller spørgsmålstejn ved den rimelige og forholdsmæssige karakter af begrænsningen, til disse tre sprog, af det valg af andet sprog, der skal foretages af ansøgerne til den pågældende udvælgelsesprøve. I et sådant tilfælde gælder nemlig enten, at visse ansøgere, selv om de har bestået udvælgelsesprøven, ikke vil blive ansat, eller at de pågældende tjenestegrene vil blive nødt til delvis at ansætte ansøgere, som ikke behersker det interne kommunikationssprog, i hvilket tilfælde der med rette kan stilles spørgsmål ved meningen med og fordelene ved den førnævnte begrænsning.
- 112 Kommissionen er i sine skriftlige indlæg fremkommet med visse præciseringer i denne henseende og har fremlagt yderligere beviser. Imidlertid gør en undersøgelse heraf det ikke muligt at fjerne den alvorlige tvivl, som de førnævnte påstande i de anfægtede meddelelser afstedkommer.

- 113 Kommissionen har, for det første, gjort gældende, at tysk, engelsk og fransk er » de tre vigtigste forhandlingsprog for Unionens institutioner«. Ifølge Kommissionen var denne situation kendetegnet ved den oprindelige anvendelse af fransk og tysk og udviklede sig fra 1973 med indførelsen af engelsk. Kommissionen har tilføjet, at det traditionelle forhandlingsprog for retsinstanterne i Den Europæiske Unions Domstol er fransk, mens engelsk er »det mest udbredte arbejdsprog i agenturerne«. Denne faktiske situation bekræftes bl.a. ved sprogordningen i De Faste Repræsentanternes Komité (Coreper), som i overensstemmelse med artikel 16, stk. 7, TEU har til opgave at forberede Rådet for Den Europæiske Unions arbejde.
- 114 Det må imidlertid konstateres, at Kommissionen ikke, med undtagelse af kopier af visse emails, som blev fremlagt i sag T-124/13 for at godtgøre, at tysk, engelsk og fransk er de arbejdsprog, der anvendes af medlemsstaterne i Coreper, har fremlagt andre beviser til støtte for de påstande, der er resumeret ovenfor.
- 115 I mangel af sådanne beviser kan den løse og generelle påstand om, at tysk, engelsk og fransk er de »vigtigste« forhandlingsprog i Unionens institutioner, ikke tiltrædes. Kommissionen har selv anerkendt, at det eneste forhandlingsprog for alle de retsinstanter, som udgør Domstolen, traditionelt er fransk. I øvrigt er det velkendt, at medlemmerne af Europa-Parlamentet på plenarmøder eller udvalgmøder udtrykker sig på alle de officielle sprog. Det samme gælder medlemsstaternes repræsentanter, forsamlet i Rådet.
- 116 Selv hvis det anerkendes, at de tre førnævnte sprog som påstået af Kommissionen er de »arbejdsprog«, der anvendes i Coreper (hvilket i øvrigt blev bestridt af Den Italienske Republik i sag T-124/13), er en sådan omstændighed desuden irrelevant med henblik på løsningen af tvisten. Det fremgår nemlig ikke af noget element i sagen og er ikke påstået af Kommissionen, at der er nogen forbindelse mellem Corepers aktiviteter og de arbejdsopgaver, som ansøgerne i de omtvistede udvælgelsesprøver skal udføre, hvis de består disse udvælgelsesprøver og ansættes.
- 117 Denne betragtning gælder, mere generelt, for ethvert eventuelt argument vedrørende anvendelsen af et eller flere sprog som »arbejdsprog« i en EU-institution: Selv hvis det antages, at de ansatte i en bestemt institution udelukkende anvender et eller visse sprog på deres møder, vil det ikke uden yderligere forklaring kunne antages, at en nyansat tjenestemand, som ikke behersker nogen af disse sprog, ikke vil være i stand til øjeblikkeligt at udføre et nyttigt arbejde i den pågældende institution.
- 118 Kommissionen har, for det andet, gjort gældende, at tysk, engelsk og fransk er de tre sprog, som næsten alle dokumenter oversættes til af Kommissionens Generaldirektorat for Oversættelse. Kommissionen har til støtte for denne påstand fremlagt statistikker over kildesprog og målsprog for de tekster, der er blevet oversat fra 2000 til 2012. Ifølge Kommissionen kan det heraf klart udledes, at de pågældende tre sprog udgør de mest efterspurgte af Kommissionens tjenestegrene i anmodningerne om oversættelse af dokumenter, både som kildesprog, i tilfældet med oversættelse til internt brug af et eksternt dokument, og som målsprog, i tilfældet med interne dokumenter bestemt til eksternt brug.
- 119 Det bemærkes indledningsvis, at den relevante karakter af disse statistikker begrænses af, at de kun vedrører Kommissionen. Intet gør det nemlig muligt at udlede, at situationen er den samme hvad angår de øvrige institutioner, der er omfattet af de anfægtede meddelelser.
- 120 Det må i øvrigt konstateres, at Kommissionen fejlagtigt tager udgangspunkt i den forudsætning, at statistikkerne over et oversat dokument kildesprog kun dækker eksterne dokumenter, som er oversatte med henblik på internt brug, og, omvendt, at statistikkerne vedrørende målsproget for oversatte dokumenter kun dækker interne dokumenter bestemt til eksternt brug. De statistikker, som Kommissionen har anført, fordeler antallet af oversatte sider efter sproget på det originale dokument (kildesprog) eller efter det sprog, som oversættelse er foretaget til (målsprog), uden sondring mellem oversættelser bestemt til intern eller eksternt brug.

- 121 Det er således umuligt at identificere den andel af de tekster, der er taget hensyn til i disse statistikker, som er af intern oprindelse, bestemt til intern brug, eller relevant for de områder, der er omfattet af de anfægtede meddelelser. Hvis en stor andel af de oversatte sider er af ekstern oprindelse, er den relevante karakter af de statistikker, der vedrører de oversatte dokumenters kildesprog, med henblik på fastsættelsen af Kommissionens interne kommunikationssprog, imidlertid tvivlsom. Eftersom der ikke er foretaget nogen sondring hvad angår de tjenestegrene, hvortil hver oversættelse er bestemt, afspejler de eventuelle konklusioner, som vil kunne udledes af disse statistikker, hvad angår anvendelsen af sprog i Kommissionen taget under ét, i øvrigt ikke nødvendigvis situationen i Kommissionens særlige tjenestegrene, som kan være berørt af de områder, som omhandles i de anfægtede meddelelser.
- 122 Under alle omstændigheder kan de af Kommissionen fremlagte statistikker ikke understøtte dennes påstande, som afspejler de påstande, der ligeledes fremgår af de anfægtede meddelelser.
- 123 Hvad angår de statistikker, der vedrører de oversatte dokumenters kildesprog, gælder, at selv om de ganske vist viser, at engelsk, fransk og tysk befinder sig på henholdsvis første-, anden- og tredjepladsen hvad angår de oversatte sider kildesprog, er afstanden mellem disse tre sprog betydelig.
- 124 I 2012 udgjorde de engelske tekster således 77,06% af de oversatte tekster, mod 5,20% franske og 2,90% tyske. Situationen var næsten tilsvarende i 2011, hvor 80,63% af de oversatte tekster var engelske, 5,76% franske og 2,28% tyske. Mellem 2000 og 2012 steg den engelske andel betydeligt (fra 55,08% til 77,06%), den franske andel faldt væsentligt (fra 32,49% til 5,20%), mens der for så vidt angår tysk også skete et fald (fra 4,08% til 2,90%). Det konstateres ligeledes, at afstanden mellem tysk og italiensk, der, undtagen i 2012, befandt sig på fjerdepladsen, ikke er betydelig. Deres respektive andele var 2,24% mod 2,06% i 2010 og 2,28% mod 1,49% i 2011. I 2012 var det spansk og græsk, der befandt sig på fjerdepladsen, med 1,61% oversatte sider, mod 2,90% tyske.
- 125 Hvad angår statistikkerne vedrørende de oversatte teksters målsprog er det korrekt, at engelsk, fransk og tysk indtager henholdsvis første-, anden- og tredjepladsen i de seneste statistikker (2011 og 2012). Imidlertid er afstanden mellem antallet af oversatte sider til disse tre sprog og oversatte sider til andre sprog ret ubetydelig. I 2011 blev 12,31% af de oversatte sider således oversat til engelsk, 7,97% til fransk, 6,53% til tysk, 4,27% til italiensk, 4,20% til spansk, 4,13% til nederlandsk, 4,09% til portugisisk og 3,94% til græsk, idet oversættelserne til de øvrige officielle sprog, bortset fra irsk (0,61% af de oversatte sider), i hvert tilfælde udgjorde en andel på over 3,50% af de oversatte sider. I 2012 var andelen af de oversatte sider til engelsk, fransk og tysk på henholdsvis 14,92%, på 8,25% og på 6,47% mod 4,40% for italiensk og 4,26% for spansk, idet oversættelserne til de alle øvrige officielle sprog (bortset fra irsk, 0,41% af de oversatte sider) i hvert tilfælde udgjorde mindst 3,35% af de oversatte sider. Disse statistikker gør det ikke muligt at konkludere, at en ansøger, som har bestået den omtvistede udvælgelsesprøve, og som har et tilfredsstillende kendskab til engelsk, fransk eller tysk, fuldt ud vil være i stand til at arbejde fra ansættelsens første dag, mens dette ikke er tilfældet for en ansøger, som har et i det mindste tilfredsstillende kendskab til to andre officielle sprog.
- 126 Det fremgår ganske vist af disse statistikker, at en meget stor del af de oversatte sider stammede fra originale dokumenter affattet på engelsk (kildesprog). De anfægtede meddelelser kræver imidlertid ikke udelukkende et tilfredsstillende kendskab til engelsk. En ansøger, som ikke har et tilfredsstillende kendskab til dette sprog, kan deltage i de i disse meddelelser omhandlede udvælgelsesprøver, hvis han har et tilfredsstillende kendskab til mindst tysk eller fransk. Som anført udgør hvert af disse to sprog, både som kildesprog og som målsprog, en relativ lille andel af de sider, der oversættes af Kommissionens tjenestegrene. Hvis en ansøger, der som andet sprog kun behersker et af disse to sprog, kan deltage i de pågældende udvælgelsesprøver, forekommer det ikke berettiget at udelukke potentielle ansøgere, som behersker andre officielle sprog, fra disse.

- 127 Kommissionen har i sag T-124/13 for det tredje gjort gældende, at tysk, engelsk og fransk er de mest talte sprog blandt dens tjenestemænd og øvrige ansatte. For at bevise denne påstand har Kommissionen fremlagt en tabel, hentet fra systemet vedrørende registrering af personlige oplysninger om dens tjenestemænd og øvrige ansatte, som ligeledes ved skrivelse af 14. marts 2013 fra generaldirektøren for Kommissionens ansatte blev fremsendt til Den Italienske Republik. Ifølge Kommissionen fremgår det af denne tabel, at fransk, tysk og dernæst engelsk er de sprog, som hovedparten af Kommissionens ansatte har angivet som hovedsprog, efterfulgt af nederlandsk og italiensk.
- 128 Det bemærkes indledningsvis, at de forbehold, der er givet udtryk for ovenfor hvad angår den omstændighed, at statistikkerne vedrørende de oversatte tekster kun vedrører Kommissionen, ligeledes gælder for så vidt angår denne tabel, som udelukkende vedrører Kommissionens ansatte.
- 129 Dernæst, og endog uafhængigt af denne omstændighed, konstateres, at denne tabel opdeler Kommissionens tjenestemænd og øvrige ansatte efter deres hovedsprog, dvs. øjensynligt deres modersmål. Følgelig, og i modsætning til det af Kommissionen anførte, gør denne tabel det ikke muligt at udlede nogen nyttig konklusion hvad angår de sprog, der tales af Kommissionens tjenestemænd, for så vidt som Kommissionens tjenestemænd og øvrige ansatte ud over deres modersmål skal beherske mindst et andet sprog tilfredsstillende, således som det kræves ifølge vedtægtens artikel 28, litra f) (jf. præmis 87 ovenfor).
- 130 I øvrigt konstateres, at Kommissionen har foretaget en fejlagtig fortolkning af denne tabel, når den påstår, at de tjenestemænd og øvrige ansatte, der har engelsk som hovedsprog (9,1%), udgør den tredjestørste gruppe, efter dem med fransk (26,9% af det samlede antal) og tysk (11,1% af det samlede antal) som hovedsprog. Reelt befinder de tjenestemænd og øvrige ansatte, der har engelsk som hovedsprog, sig på fjerdepladsen, ligeledes overgået af dem, der har nederlandsk som hovedsprog (9,2% af det samlede antal). De tjenestemænd og øvrige ansatte, der har italiensk som hovedsprog (9% af det samlede antal) befinder sig på femtepladsen, efterfulgt af dem, der har spansk (6,8%), græsk (4% af det samlede antal) og polsk (4% af det samlede antal) som hovedsprog.
- 131 Disse tal vil således ikke, heller ikke kun for Kommissionens vedkommende, kunne begrunde et krav som det, der fremgår af de anfægtede meddelelser, hvorefter en nyansat tjenestemand eller øvrig ansat skal besidde et tilfredsstillende kendskab til tysk, engelsk eller fransk. I bedste tilfælde, hvor en ansøger til udvælgelsesprøven besidder et tilfredsstillende kendskab til fransk, er der tale om et sprog, som er hovedsproget for ca. en fjerdedel af Kommissionens tjenestemænd og øvrige ansatte. For så vidt angår de to andre omhandlede sprog (tysk og engelsk) er der tale om hovedsproget for ca. hver tiende tjenestemand eller øvrig ansat i Kommissionen. Der er således intet, der gør det muligt at identificere grundene til, at sådanne kundskaber skal anses for uundværlige for en nyansat tjenestemand eller øvrig ansat, så meget desto mere som et tilsvarende kendskab til andre sprog, bl.a. italiensk, som udgør hovedsprogene for tilsvarende grupper af tjenestemænd eller øvrige ansatte, ikke kræves.
- 132 Kommissionen har, som bilag til dens duplik i samme sag, fremlagt en anden tabel, som viser fordelingen af dens tjenestemænd og øvrige ansatte efter deres nationalitet og deres andet sprog. Denne tabel indeholder ligeledes en linje, som viser »gennemsnittet« pr. sprog, som er 56,4% for engelsk, 19,8% for fransk, 5,5% for tysk, 2,2% for nederlandsk, 2% for italiensk og 1,6% for spansk, idet gennemsnittet for alle de andre officielle sprog er under 1% pr. sprog. Et »gennemsnit« på 11,5% er anført for kolonnen »n/a«, der, ifølge den forklaring, som Kommissionen fremkom med under retsmødet, omfatter ansatte i Kommissionen, som ikke har oplyst et andet sprog.
- 133 Igen gælder, at selv om der kun tages sigte på Kommissionen, vil de oplysninger, der fremgår af denne tabel, ikke kunne begrunde et krav hvad angår sprogkundskaber for ansøgerne til udvælgelsesprøver som de i det foreliggende tilfælde omhandlede. Indledningsvis tager denne tabel kun hensyn til det af hver tjenestemand oplyste andet sprog og giver følgelig ikke et meget præcist billede af sprogkundskaberne hos Kommissionens tjenestemænd og øvrige ansatte. For at få kendskab til, hvor

mange af disse der har et i det mindste tilfredsstillende kendskab til f.eks. engelsk, skal der nemlig ligeledes tages hensyn såvel til dem, der har engelsk som hovedsprog, som til dem, for hvem engelsk udgør et tredje eller fjerde sprog (og ikke kun et andet sprog), eftersom det ikke kan udelukkes, at en tjenestemand eller en øvrig ansat har et tilfredsstillende kendskab til mere end to sprog.

- 134 Under alle omstændigheder gælder, at selv om det antages, at de anførte procentdele for engelsk og, i mindre grad, fransk kan begrunde et krav om, at ansøgerne til en stilling i Kommissionen skal beherske mindst et af disse to sprog tilfredsstillende, kan de i denne tabel anførte oplysninger ikke begrunde en medtagelse, blandt de sprog, som der kræves kendskab til, af tysk, dvs. af et sprog, som er hovedsproget for ca. hver tiende tjenestemand og som kun 5,5% af Kommissionens tjenestemænd har angivet som andet sprog. Hvis tysk medtages, synes medtagelsen af italiensk, spansk eller endog nederlandsk i øvrigt ikke urimelig, idet de anførte procentdele for hver af disse tre sprog ikke er meget langt fra dem, der er anført for tysk.
- 135 En begrænsning af det valg af andet sprog, der skal foretages af ansøgerne til en udvælgelsesprøve, til et begrænset antal af de officielle sprog, kan nemlig ikke anses for objektivt begrundet og proportionelt, når der blandt disse sprog, ud over et sprog, som det er ønskeligt, endog nødvendigt, at have kendskab til, findes andre sprog, som ikke bibringer nogen særlig fordel. Hvis der som alternativ til det ene sprog, som det er en fordel for en nyansat tjenestemand at have kendskab til, tillades andre sprog, som det ikke er nogen fordel at have kendskab til, findes der ingen gyldig grund til ikke ligeledes at tillade alle de andre officielle sprog.
- 136 Kommissionen har, for det fjerde, gjort gældende, at tysk, engelsk og fransk er de sprog, som hovedsageligt studeres og tales, som fremmedsprog, i Unionens medlemsstater. Kommissionen har til støtte for sine påstande fremlagt en rapport fra Eurostat, offentliggjort i *Statistics in Focus* nr. 49/2010, hvori det konkluderes, dels at engelsk »er langt det mest studerede fremmedsprog [i Europa] på alle undervisningsniveauer, efterfulgt af fransk, tysk, russisk og, i mindre grad, spansk«, dels at »det mest kendte fremmedsprog [i Europa] i overvejende grad opfattes som værende engelsk, efterfulgt af tysk, russisk, fransk og spansk«.
- 137 Disse statistikker henviser til samtlige Unionens borgere, og det kan ikke antages, at de afspejler Unionens tjenestemænds sprogkundskaber korrekt. Under alle omstændigheder er den eneste ting, som disse statistikker kan vise, at antallet af potentielle ansøgere, som er negativt berørt af begrænsningen til tysk, engelsk og fransk af de sprog, som kan vælges som andet sprog i de udvælgelsesprøver, der er omhandlet i de anfægtede meddelelser, er mindre end det ville have været, hvis dette valg var begrænset til andre sprog. Denne omstændighed er imidlertid ikke tilstrækkelig til at konkludere, at den pågældende begrænsning ikke er diskriminerende, idet det eventuelt begrænsede antal negativt berørte personer ikke kan udgøre et gyldigt argument i denne henseende (jf. præmis 96 ovenfor).
- 138 Disse resultater ville allerhøjest kunne vise den pågældende begrænsnings forholdsmæssige karakter, hvis det blev godtgjort, at den opfylder tjenestens interesse. Kommissionen har imidlertid netop ikke godtgjort, at denne sidstnævnte betingelse er opfyldt.
- 139 De ovenstående betragtninger gælder ligeledes hvad angår de beviser, som Kommissionen har påberåbt sig med henblik på at godtgøre, at tysk, engelsk og fransk var de mest valgte sprog, når ansøgerne til udvælgelsesprøven ikke var begrænset i deres valg af andet sprog. Den omstændighed, at antallet af ansøgere, som forhindres i at vælge et andet sprog som andet sprog til udvælgelsesprøven, eventuelt er begrænset, betyder ikke, at disse ansøgere ikke er udsat for en diskrimination.
- 140 For det femte har Kommissionen i sin duplik i sag T-124/13 gjort gældende, at gruppen af administrationschefer i Unionens institutioner har fået foretaget de nødvendige analyser med henblik på at vurdere, om tysk, engelsk og fransk kunne anses for de mest repræsentative sprog blandt de

sprog, der anvendes i institutionernes tjenestegrene. Kommissionen har tilføjet, at denne gruppe har konstateret, at der foreligger enighed om den generelle retning for anvendelsen af sprog i de udvælgelsesprøver, der afholdes af EPSO.

- 141 Kommissionen har fremlagt en skrivelse af 10. juni 2013 fra formanden for den nævnte gruppe, hvoraf fremgår, at gruppen har konstateret, at der var enighed blandt administrationscheferne i Unionens institutioner om at godkende et forslag om den generelle retning for anvendelsen af sprog i de udvælgelsesprøver, der afholdes af EPSO, med undtagelse af det forbehold, der blev taget af Domstolens repræsentant, som udtalte, at han afstod fra at tage stilling. Kommissionen har ligeledes fremlagt teksten til den i denne aftale indeholdte retning.
- 142 Disse omstændigheder, som i øvrigt efterfølger de anfægtede meddelelser og anlæggelsen af søgsmålene, kan ikke rejse tvivl om de ovenfor anførte betragtninger. Den retning, der blev godkendt af gruppen af administrationschefer, nævner ikke nogen ny faktisk omstændighed i forhold til de omstændigheder, der allerede er gennemgået ovenfor. Kommissionen har nemlig selv gjort gældende, at de data, som administrationscheferne undersøgte, »i vidt omfang er sammenfaldende« med de data, som Kommissionen fremlagde i bilaget til dens svarskrift. Af de grunde, der er anført ovenfor, kan disse data imidlertid ikke begrunde de påstande vedrørende brugen af sprog i Unionens institutioner, der fremgår af begrundelsen for de anfægtede meddelelser eller er fremført af Kommissionen i dennes processkrifter. Den omstændighed, at Unionens institutionernes administrationschefer, med undtagelse af Domstolens repræsentant, som undlod at tage stilling, nåede til en anden konklusion, er irrelevant.
- 143 Endelig har Kommissionen, for det sjette, anført, at den begrænsning af det andet sprog, der er fastsat i de anfægtede meddelelser, er begrundet i prøvernes karakter. Navnlig kræver »assessmentcenter«-fasen med henblik på en ensartet bedømmelse af ansøgerne og med henblik på at lette disses kommunikation med de andre deltagere i udvælgelsesprøven og med udvælgelseskomitéen, at det sikres, at disse prøver afvikles på et arbejdssprog.
- 144 Som svar på dette argument bemærkes blot, at en sådan begrundelse for den pågældende begrænsning ikke er fremført i de anfægtede meddelelsers begrundelse. Det kan imidlertid ikke konkluderes, at den diskrimination på grund af sprog, der følger af de anfægtede meddelelser, er berettiget af andre grunde end dem, der er anført i disse samme meddelelser. Følgelig skal dette argument ligeledes forkastes.
- 145 Det må herefter konkluderes, at begrænsningen i de anfægtede meddelelser til tysk, engelsk og fransk af det valg af andet sprog, som skal foretages af ansøgerne til de i disse meddelelser omhandlede udvælgelsesprøver, af samtlige de ovenfor anførte grunde ikke er hverken objektivt begrundet eller står i rimeligt forhold til det tilsigtede mål, der ifølge Kommissionen er at ansætte tjenestemænd og øvrige ansatte, som fra første færd skal være i stand til at arbejde.
- 146 Det er nemlig ikke tilstrækkeligt at forsvare princippet om en sådan begrænsning med en henvisning til det store antal sprog, der i artikel 1 i forordning nr. 1 er anerkendt som officielle sprog og arbejdssprog i Unionen, og til den deraf følgende nødvendighed af at vælge et mere begrænset antal sprog, endog et enkelt, som interne kommunikationssprog eller »arbejdssprog«. Det er endvidere nødvendigt objektivt at begrunde valget af et eller flere specifikke sprog, med udelukkelse af alle de andre.
- 147 Det er netop det, som både EPSO, der er ophavsmand til de anfægtede meddelelser, og Kommissionen, der er sagsøgt ved Retten, har undladt at gøre. Intet i de af Kommissionen fremlagte data godtgør, at en nyansat tjenestemand, som har et tilfredsstillende kendskab til tysk, engelsk eller fransk, fra første færd vil være i stand til at arbejde, mens dette ikke er tilfældet for en ansøger, som har et i det mindste tilfredsstillende kendskab til to andre officielle sprog.

- 148 Følgelig må det tredje og syvende anbringende, som Den Italienske Republik har fremsat i sag T-124/13, samt det andet anbringende, som Kongeriget Spanien har fremsat i sag T-191/12, tages til følge, og de anfægtede meddelelser må, uden at det er nødvendigt at behandle de øvrige, endnu ikke undersøgte anbringender, ligeledes annulleres, for så vidt som de begrænser ansøgernes valg af andet sprog til tysk, engelsk og fransk.
- 149 I øvrigt er det, henset til denne konklusion, uforholdt at tage stilling til den omstændighed, at Kongeriget Spanien i sag T-191/13 har anfægtet lovligheden af anvendelsen af det andet sprog, som hver ansøger til den udvælgelsesprøve, der er omhandlet i meddelelsen om udvælgelsesprøve EPSO/AD/248/13, har valgt blandt tysk, engelsk og fransk, til visse prøver i udvælgelsesprøvens sidste fase.
- 150 Konklusionen om, at den pågældende meddelelse om udvælgelsesprøve er ulovlig, for så vidt som den begrænser valget af ansøgernes valg af andet sprog, indebærer nemlig ligeledes, og nødvendigvis, at begrænsningen af det sprog, som kan anvendes til visse prøver i udvælgelsesprøvens sidste fase, er ulovlig, således at undersøgelsen af lovligheden af dette tredje led af meddelelsen om udvælgelsesprøve EPSO/AD/248/13, som er anfægtet af Kongeriget Spanien, under den foreliggende sags omstændigheder er uden genstand.
- 151 Endelig finder Retten, efter at have hørt parterne under retsmødet i sag T-124/13, som ikke har fremsat indsigelser i denne henseende, at det er uforholdt at rejse tvivl om resultaterne af de udvælgelsesprøver, der er omfattet af de anfægtede meddelelser (jf. i denne retning domme Italien mod Kommissionen, præmis 26 ovenfor, EU:C:2012:752, præmis 103, og af 16. oktober 2013, Italien mod Kommissionen, T-248/10, EU:T:2013:534, præmis 45-51).

Sagsomkostningerne

- 152 I henhold til procesreglementets artikel 134, stk. 4, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Kommissionen har tabt sagen, bør det pålægges den, ud over at bære sine egne omkostninger, at betale de omkostninger, der er afholdt af Den Italienske Republik i sag T-124/13, og de omkostninger, der er afholdt af Kongeriget Spanien i sag T-191/13, i overensstemmelse med disse to medlemsstaters påstande.
- 153 Kongeriget Spanien, der er intervenient i sag T-124/13, bærer sine egne omkostninger i forbindelse med denne intervention, jf. procesreglementets artikel 138, stk. 1.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Ottende Afdeling):

- 1) **Sagerne T-124/13 og T-191/13 forenes med henblik på dommen.**
- 2) **Meddelelsen om almindelig udvælgelsesprøve EPSO/AST/125/12 med henblik på oprettelse af en ansættelsesreserve af assistenter inden for revision, finansielle anliggender og regnskab og økonomi og statistik, meddelelsen om almindelig udvælgelsesprøve EPSO/AST/126/12 med henblik på oprettelse af en ansættelsesreserve af assistenter inden for områderne biologi, bio- og sundhedsvidenskab, kemi, fysik og materialevidenskab, nuklear forskning, ingeniørvidenskab og maskinteknik og elektronik og elektroteknik og meddelelsen om almindelig udvælgelsesprøve EPSO/AD/248/13 med henblik på oprettelse af en ansættelsesreserve af administratorer (AD 6) inden for områderne bygningssikkerhed og bygningsteknologi og fagspecifikke bygningsteknikker annulleres.**

- 3) **Europa-Kommissionen bærer sine egne omkostninger og betaler de omkostninger, der er afholdt af Den Italienske Republik i sag T-124/13, og de omkostninger, der er afholdt af Kongeriget Spanien i sag T-191/13.**
- 4) **Kongeriget Spanien bærer sine egne omkostninger i forbindelse med interventionen i sag T-124/13.**

Gratsias

Kancheva

Wetter

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 24. september 2015.

Underskrifter